

Jodi Taylor

**St Mary 0.5 A legelső
átkozott dolog**

Jodi Taylor – A legelső átkozott dolog

Egy kisregény a St. Mary-krónikák sorozatból

St. Mary-krónikák 0,5.

A fordítás deepL programmal készült.

A fordítást az eredetivel összevetette és lektorálta tomB.

2023. június

Elgondolkodtál már azon, hogyan kezdődött minden?

Két év telt el a Battersea barikádoknál aratott végső győzelem óta. A harcok talán véget értek, de Dr. Bairstow számára, aki épp most alapította meg a St. Maryt, a küzdelem még csak most kezdődik.

Hogyan fogja összeállítani a csapatát?

Ki fogja finanszírozni őket?

Hogyan győzheti le a Társaság a Történelmi Épületek Védelméért (TATÉV) tagjait?

Hogyan állnak össze az ellopott bútorok, a waterloo-i csata gyakorlati bemutatója, a diákok alkoholos vizelete, egy megözvegyült városi gerilla, egy izgalmas kötött ruhát viselő fiatalember és négy meztelen biztonsági őr a jövő St. Maryjévé?

További információért Jodi Taylorról és más Accent Press-könyvekről,
kérjük, látogasson el

www.accentpress.co.uk

Kiadja: Accent Press Ltd 2015

ISBN 9781786151971

© Jodi Taylor 2015

A könyvben szereplő történet fikciós mű. A nevek és a szereplők a szerző
képzeletének szüleményei, és minden hasonlóság a tényleges élő vagy
halott személyekkel csak a véletlen műve.

Köszönetnyilvánítás

Mint mindig, most is köszönet az Accent Press minden jó emberének, különösen a szerkesztőmnek, Cat Camachónak, aki egyszer sem említette meg, hogy a kéziratban sehol nem írtam helyesen a cannon szót.

További köszönet technikai tanácsadómnak, Phillip Dawsonnak.

És sok köszönet Tom Williamsnek, a Burke at Waterloo szerzőjének, aki időt szakított a saját sűrű programjából, hogy egyenesbe hozzon engem a csatával kapcsolatban. Az esetleges hibák mind a saját önfejűségemnek tudhatók be.

A karakterek listája

Dr. Bairstow: Egy igazgató, aki egy történelmi kutatószervezetet keres, hogy vezesse.

Mr. Strong: Egy ember, akinek több emléke van, mint pénze.

Ian Guthrie őrnagy: Egy katonatiszt, aki izgalmakat keres.

Mr. Black és Mr. Brown: Két diszkrét kormánytisztviselő, akik különböző mértékben lelkesednek a "korabeli nagy történelmi események kivizsgálásáért".

Mrs. Green: Egy hölgy, aki bálba akar menni. Egy Dr. Bairstow számára különlegesen fontos személy felmenője.

Dr. Maxwell: Gyöngyhajú történész, aki összetartja a csapatát.

Mr. Tom Bashford: Egy másik történész. Agyrázkódása van? Ki tudja?

Mr. Markham: Mindenki kedvence.

Big Dave Murdoch: Egy igazán nagydarab biztonsági őr.

Mr. Weller: Egy másik biztonsági őr. Normál méretű.

Mr. Ritter: Egy másik.

Mr. Randall: És még egy.

Mr. Evans: És még egy másik.

Mrs. Theresa Mack: Volt városi gerilla, aki új életet kezdett.

Andrew Rapson professzor: Kétségbeesetten szüksége van vizeletre és más hozzájárulásokra.

Dr. Octavius Dowson: Egy férfi, aki kéri, hogy helyezték vissza.

Dr. Evelyn Chalfont: A Thirski Egyetem kancellárja. Az ellenállás egykori vezetője, aki még mindig harcol.

Dr. Helen Foster: Még mindig nem játszik jól másokkal.

Mrs. Enderby: A Gardrób vezetője.

Leon Farrell főnök: Későn érkezett a helyszínre.

Mr. Baverstock: Történész

Miss Lower: Történész

A férfi a TATÉV-ből: Az édesanyja által kötött kardigánt visel. Többet nem kell mondani.

Miss Spindle: Egy fiatal nő, akinek a négy meztelen biztonsági őr látványa több mint kinyilatkoztatás volt.

Mrs. Partridge: Akkor bukkan fel, amikor kedve tartja.

St. Mary-apátság: Elhagyatott, romos, elfeledett. De már nem sokáig.

Különböző nemzetiségű hadseregek, vizeletet szorongató diákok és alaposan megvesztegetett építőmunkások.

Az emberiség történetének egyik legfontosabb eseménye – természetesen a tűz felfedezése, a kerék kifejlesztése és a csokoládé feltalálása után – Londonban történt egy borús, hűvös, esős délutánon, és teljesen jellemző, hogy ennek csak két bágyadt galamb és egy girhes macska lehetett szemtanúja.

A macska, miközben átosont azon a szinte hallatlan londoni jelenségen, amit egy félig üres parkoló jelent, megállt, és szemügyre vette a jobb hátsó sarokban hirtelen felbukkanó kis kőkunyhót. Mivel a macskák intelligenciája messze meghaladja az emberi fajét, nem talált semmi rendelleneset ebben az eseményben, tempót váltott és eltűnt a parkolóból és ebből a történetből.

A galambok feltételezhetően mérlegelték a lehetőségeiket, majd folytatták a saját délutáni terveiket.

Hosszú percekig nem történt semmi, aztán majdnem háromnegyed négykor egy magas, hosszú, sötét kabátba öltözött, a hideg ellen jól védett úriember lépett ki a kunyhóból. Egy pillanatig csak bámult maga köré, arckifejezése több mint múló hasonlóságot mutatott egy középkorú keselyűével, aki türelmetlenül várja, hogy egy közelgő hulla lelke megmozduljon, és elinduljon a fény felé. Rosszallása tovább mélyült, amikor az eső egyre jobban esett, és egy csettintéssel kinyitotta az esernyőjét.

Közel két évvel a Battersea barikádoknál aratott végső győzelem után London még mindig szürke és sivár hely volt. A megrongálódott épületek nedvesen csillogtak a szitáló esőben. Nem volt semmi szín. Az üzletek kirakatai üresek voltak. A járdákon korrodált járművek sorakoztak. Minden lerobbant, elhasználódott vagy egyszerűen csak öreg volt, beleértve az embereket is. Bármely nagyobb konfliktus után a fiatalabb generáció általában a távollétével tüntet.

Az úriember erősen a sétapálcájára támaszkodva, óvatosan átvágott a felállványozott Chelsea híd maradványain, egy pillanatig szemlélte a Battersea Erőmű csodálatosan sértetlen körvonalait, majd leereszkedett egy lépcsősoron a híd után megbújó, feltűnésmentes épületek csoportjához. Egy újságárus mellett elhaladva megállt, hogy

elgondolkodjon a címlapon: "Hová tűnt a sok pénz?" – összeszorította az ajkát, és egy névtelen, kopottas, szürke épülethez közeledett, amelyet bőségesen feldíszítettek a galambok. Az ajtó fölött szerény felirat állt: "Britannic Enterprises". Éppen amikor kinyitotta a bejárati ajtót, a közeli óra négyet kezdett ütni. Az úriember megengedte magának az elégedett biccentést a megszokott pontossága miatt.

Az ajtótól balra lévő aprócska irodában egy ősz hajú, girhes férfi nézett fel, arcán üdvözlő kifejezéssel.

– Dr. Bairstow! Uram, örülök, hogy újra itt látom.

– Örülök, hogy visszatértem, Mr. Strong. Azt hiszem, ma délután négykor újabb találkozó van a 29-es szobában a bizottsággal.

– Valóban, uram. Ha a lábát a megjelölt területre tenné... Így jó, uram... És nézzen fel, kérem...

Miután a biztonsági rendszer biometrikus igényeit kielégítették, Dr. Bairstow beleegyezett, hogy elvezessék, miközben egyetértett azzal, hogy igen, valóban nagyon hűvös van odakint, de hát ez csak várható volt az évnek ebben a szakában.

– Tessék, uram, kész is vagyunk. Szólok az őrnagynak, hogy vigye fel önt.

Megnyomott egy rejtett csengőt, és a kopottas folyosón lejjebb egy másik ajtó azonnal kinyílt, és egy magas, sötétszőke hajú férfi lépett ki rajta. Mivel Mr. Strong már eltűnt a fülkéjében, és nem folyt tényleges beszélgetés, Dr. Bairstow arra a következtetésre jutott, hogy az őrnagy a diszkréten elrejtett, de mindenhol jelen lévő térfigyelő kamerákon keresztül figyelte az eseményeket. Lehet, hogy az épület nagyon lepukkant volt, de a biztonsági rendszer a legmagasabb színvonalat képviselte.

– Dr. Bairstow?

– Guthrie őrnagy, ugye?

– Így van, uram. Erre tessék.

Az "erre" egy poros folyosón keresztül vezetett egy régimódi, nyitott ketreces lifthez a végén. Az őrnagy behúzta maguk mögött az ajtókat. Figyelmen kívül hagyva az előtte lévő régimódi nyomógombokat, amelyek közül egyik sem vitte volna el a célállomásra, halkan azt mondta:

– Második emelet. A 29-es szoba. Guthrie hatóság, bravó echo kettő.

A lift meglepően egyenletesen haladt felfelé. Kiszállva a két férfi balra fordult. A 29-es szoba a folyosó végében volt.

Guthrie őrnagy megkocogtatta az ajtót, kinyitotta, és bejelentette:

– Dr. Bairstow.

Az üres íróasztal mögött ülő három ember udvariasan felállt. Az irodához illően, amelyet bizonyára nem díszítettek fel Mafeking ostroma óta, ők is szürkét viseltek. Szürke öltönyök, fehér ingek. A férfiak egyszerű szürke nyakkendőt viseltek – a nő skarlátvörös sálát csavart a nyakába. A waterloo-i jeleneteket ábrázoló katonai nyomatokon kívül ez volt az egyetlen színfolt a szobában.

Üdvözetet váltottak, az őrnagy elhagyta a szobát, és mindenki leült. Hosszú szünet következett. Dr. Bairstow szenvtelenül várt.

A bal oldalon ülő férfi, akit a korábbi alkalmakkor Mr. Blackként mutattak be, kezdte.

– Nos, Dr. Bairstow, szakértőink végre befejezték a javaslati elolvasását. Az eddig elmondottak alapján azt mondják, hogy amit ön javasol, az megvalósítható. A részleteket, hogy hogyan is lehetne ezt megtenni, természetesen az ön által visszatartott részek tartalmazzák.

Udvariasan várt, de a vendége is. Végül, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy Dr. Bairstow nem fog beszélni, folytatta.

– Mivel azonban ön tökéletesen világossá tette, hogy a Történelemben semmit sem lehet megváltoztatni vagy eltávolítani, újra meg kell kérdeznem: mi értelme van a – köhintett, és kissé zavartan mondta – időutazásnak?

Dr. Bairstow a homlokát ráncolta.

– Talán könnyebb lenne egy olyan szervezetben gondolkodnia, amely a jelenkorban zajló nagy történelmi eseményeket vizsgálja, ahelyett, hogy ténylegesen vállalkozna arra – az ellenszenvtől ráncokba gyűrődött az arca –, amit ön időutazásnak nevez.

– Számít-e egyáltalán, hogy minek nevezzük?

– Ezt már többször is átbeszéltük – szakította félbe a jobb oldalon ülő, Mr. Brown néven ismert kollégája –, azt hiszem, Dr. Bairstow azt mondja – anélkül, hogy persze olyan nagyképű lennék, hogy szavakat adnék az ön szájába, uram – tette hozzá –, hogy ha másból nem is, a dolgok értéke a birtoklásából fakad. Ha a miénk, akkor senki másé. Biztos vagyok benne, hogy igazam van abban, hogy ha nemet mondanánk erre a rendkívüli javaslatra, akkor viszont sokan lennének, akik igent mondanának.

Súlyosan beállt a csend. Akár a nehéz függönyök, akár a vastag szőnyeg hatása volt, a hangok nagyon könnyen elhaltak ebben a szobában.

Dr. Bairstow finoman elmosolyodott.

– Nem fog nemet mondani.

Mr. Black mintha megmakacsolta volna magát.

– Úgy tűnik, ön ebben nagyon biztos. Meg kell mondanom önnek, hogy a gazdaság jelenlegi állapotát tekintve azok, akikkel konzultáltunk, korántsem győződtek meg arról, hogy bölcs dolog lenne nagy – nem, bocsánat, elnézést kérek – kolosszális összegeket áldozni erre a vállalkozásra.

– Elnézést. Talán azt kellett volna mondanom, hogy "ne mondjon nemet".

– Ezt nem tudhatja.

– Kedves uram, arra kérem, hogy gondolja át a... vállalkozás... természetét, amelyet ön elé terjesztettem. Tudom, hogy ön nem mond nemet.

Szünet következett.

– Ah.

– Pontosan.

Mr. Black újra megpróbálta.

– De a költségek...

– Szerintem csillagászatiak – mondta Mr. Brown vidáman.

Dr. Bairstow úgy tűnt, hogy nagyon gondosan megválogatja a szavait.

– Új reneszánsz előtt állunk. Az új eszmék félresöprik a régieket. A politikai gondolkodás ebben az országban örökre megváltozott. Jelenleg egy hatalmi vákuum vár arra, hogy betöltsék. Minden szinten új vezetők jelennek meg. Úgy tudom, hogy a Thirski Egyetemen új, fiatal kancellárt neveztek ki. Szándékomban áll őt teljes mértékben bevonni ebbe a projektbe.

Mr. Black élesen felnézett.

– Jól értem, hogy ön támogatja Dr. Chalfont politikáját?

Dr. Bairstow kissé elmosolyodott.

– Senki politikáját nem támogatom. Általában úgy találom, hogy a kormányok bőven képesek a saját zűrzavarukat rendezni a segítségem nélkül is. Azt akarom mondani, hogy mindenki védelme érdekében a szervezetem politikailag semleges lesz. Ezt a szerződéseinkbe is beleírjuk. Lemondunk a szavazati jogunkról vagy bármilyen politikai tevékenységben való részvételről. Önkéntesen elveszítjük a választójogunkat. Cserébe egyetlen kormány sem próbál majd befolyásolni minket vagy a megállapításainkat. Nem fogunk alávetni magunkat ilyen akcióknak.

– Milyen embereket fognak alkalmazni? Hogyan fogják őket toborozni?

– Megkeresem azokat az embereket, akik részt vettek a közelmúltbeli felkelésekben. Akik harcoltak és értékelik a békét és a szabadságot, amit ma élvezünk. Attól tartok, olyan emberek lesznek, akik nem fogják értékelni a bizottságok vagy a vita erényeit. Olyan emberek lesznek, akik elintézik a dolgokat. Hozzászoktak a nehézségek és akadályok leküzdéséhez. Pimaszak lesznek. Hangosak lesznek. Nagyon tiszteletlenek lesznek a hatalommal

szemben minden formában. Ugyanakkor elkötelezettek lesznek. El fogják végezni a munkát. – Mr. Blackre mosolygott. – Meg fogja kapni a becses pénzét.

– De mi haszna lesz belőle?

Dr. Bairstow a homlokát ráncolta.

– Az igazság mindig fontos. Lehet, hogy nem népszerű, nem divatos vagy nem kényelmes, de mindig fontos. Valahol mindig kell lennie egy feljegyzésnek az eseményekről, ahogyan azok valóban megtörténtek. Nem a politikailag légből kapott feljegyzésnek, nem a vallási vágyálomnak vagy a társadalmilag elfogadott változatnak, hanem a gyakran kényelmetlen igazságnak.

– Kedves uram, ön egy puskaporos hordót ír le. Mi a fenét kezdjük ezzel a kellemetlen igazsággal?

Dr. Bairstow megvonta a vállát.

– Ez teljes mértékben önön múlik, uram. Egy nap például az elmúlt évek eseményeit Történelemnek fogják tekinteni. Mennyire fontos, hogy az emberek tudják, mi történt? Vagy hogy miért történt? És hogy miért nem történhet meg soha többé?

Mrs. Green, a színes trió harmadik tagja, aki eddig hallgatott, elfordította a fejét. Világos, mézszínű haja volt, és olyan szeme, mint akivel túl sok minden történt és túl gyorsan.

– Megtörténik még egyszer?

A hangja halk volt.

Dr. Bairstow egy ideig nézte a nőt, mielőtt válaszolt volna.

– Asszonyom, nem tudom megmondani.

– Azt hiszem, nagyon is könnyen meg tudná mondani. Akkor mondja meg nekem, kérem – meg fog történni még egyszer? Intézkednünk kellene, hogy az ilyen események soha többé ne ismétlődhessenek meg?

– Asszonyom, nem mondhatom meg, mert nem szabad elmondanom. Ha azonban az segít, azt elmondhatom, hogy ha elegendő lépést tesznek annak érdekében, hogy hasonló események soha többé ne forduljanak elő az önök életében, akkor hasonló események soha többé nem fognak megtörténni az önök életében.

– De mi az ára? – erősködött Mr. Black. – Hol van a megtérülés?

Dr. Bairstow néhány másodpercig némán nézte őket, majd felállt.

– Minden érveimet elmondtam. Talán most egy kis demonstrációra lenne szükség.

Senki sem állt fel vele együtt.

Mr. Brown óvatosan megkérdezte:

– Miféle demonstráció?

Dr. Bairstow a falakon lévő ujjlenyomatok felé mutatott.

– Önt érdeklik az 1815. júniusi események? Vagy ezek a meglehetősen szép nyomatok csak irodai dekorációk?

Mr. Black kissé megvonaglott.

– Egyik ősöm harcolt Waterloo-nál, és ezek az én személyes gyűjteményemből származnak.

– Akkor, hölgyem, uraim, kérem, jöjjenek velem.

– Hová megyünk?

– Azt hiszem, a "mikorra?" talán helyénvalóbb kérdés lenne.

Mr. Brown félig felállt a helyéről, és megállt a mozdulat közben.

– Mi most...? Valóban...?

Dr. Bairstow bólintott.

– Nem tudok gyorsabb vagy egyszerűbb módot arra, hogy bírassam a lelkes támogatásukat – és természetesen a finanszírozásukat –, mint egy kis

bemutató. Ezért beprogramoztam azt, amit a legmegfelelőbb célpontnak tartok.

– De...

– Igen?

Mr. Black megnedvesítette hirtelen kiszáradt ajkait.

– Hová? Úgy értem, mikorra?

Szünetet tartott, és gondolatban átnézte a mondatot.

Dr. Bairstow halványan elmosolyodott.

– Igen, a nyelvtani szabályokat időnként meg kell változtatni. A "régés-régen a jövőben" kifejezést meg kell szokni. Azzal a régi kedvencsel együtt, hogy "száz évvel ezelőtt fog meghalni". Gondoltam, talán tetszeni fog önöknek egy rövid, de tanulságos látogatás Waterloo-ba, 1815. június 18-án. A Stirrup Charge. Amikor a skótok áttörték Napóleon védelmét. Harminc perc. Nem tart tovább.

Bámultak rá.

– De nem várhatja el tőlünk, hogy csak úgy... felálljunk és menjünk...

– Miért is ne?

– Vannak bizottságok, amelyek elé kell vinni a javaslatát. Munkacsoportokat kell felállítani. Kockázatokat kell felmérni. Kiszámítani az előnyöket. Biztosítékokat kell telepíteni. Biztonságot kell bevezetni.

– Kedvesem – jegyezte meg Dr. Bairstow. – Nem csoda, hogy itt minden olyan sokáig tart. Gondolja, hogy volt idejük arra, hogy bizottságokat állítsanak fel a barikádokon?

Csend következett, miközben ezt a megjegyzést értetlenül szemlélték.

Dr. Bairstow megenyhült.

– Ha ettől jobban érzi magát, természetesen bevonhatjuk azt a meglehetősen félelmetes külsejű fiatal őrnagyot, aki idekísért. Nagyon

rátermettnék tűnik, és biztos vagyok benne, hogy bőven felnő bármilyen fenyegetéshez, amit – persze tudtomon kívül – én jelenthetek. Mehetünk?

*

Az időjárás nem javult. Az utcai lámpák, már amelyek működtek, korán felgyulladtak, és tisztán látszódtak az esőcseppek. Senki más nem volt az utcán.

Dr. Bairstow, botjával a járdakövekre koppintva, átvezette őket a parkolón a még mindig a jobb szélső sarokban parkoló kunyhóhoz. A macska és a galambok is eltűntek.

A kis csapat megállt a roskatag kunyhó előtt, amely a mozgássérülteknek fenntartott helyen parkolt. Kimondatlanul is csalódottak voltak.

– Talán valami kicsit... tudományos-fantasztikusabbra számítottak?

– Nos – mondta Mr. Brown. – Igen. – Pajkosan elmosolyodott. – Talán belülről nagyobb?

– Sajnos...

Guthrie őrnagy előretolakodott.

– Ha nem bánja, uram, én megyek előre.

– Feltétlenül – mondta Bairstow doktor. – Ajtó.

Guthrie őrnagy elővett egy pisztolyt, és fedezte az ajtónyílást, felfelé, lefelé, körbe-körbe fordulva, egyetlen területet sem hagyva érintetlenül.

Dr. Bairstow csendben állt, a botjára támaszkodva, és látszólag nem törődött vele.

– Talán érdemes lenne ellenőrizni a vécét. Igen, azt az ajtót ott. Ne foglalkozzon a szekrényekkel – ott tényleg nincs hely még az élethez szükséges dolgoknak sem, nehogy egy elrejtett gonosztevőnek.

– Biztos vagyok benne, hogy igaza van, uram – mondta udvariasan Guthrie, és kíméletlen vizsgálatnak vetette alá a vécét, minden szekrényt,

sőt még a konzol alatti területet is. Végül, némi vonakodással, eltette a pisztolyát, és félreállt.

– Ha lennének olyan kedvesek – motyogta Dr. Bairstow, és bevezette utasait az ajtón.

Kissé vonakodva, lépcsőről lépésre léptek be vendégei, és körbepillantottak. Az arcuk nem árult el semmit, de hát már nagyon régóta kormánytisztviselők voltak. Szinte biztos, hogy kormánytisztviselők hosszú sorának leszármazottai voltak. Valószínűleg a 14. század táján veszett ki belőlük az izgatottság.

Az ajtótól jobbra, egy nagy, falra szerelt képernyő alatt, amelyen jelenleg csak egy üres parkolót láthattak a közelőgő alkonyatban, egy konzol volt, amelyen érthetetlenül sokféle kijelző, villogó lámpa, tárcsa és kapcsoló volt.

Kábelkötegek futottak fel a falakon, hogy eltűnjenek a csempézett mennyezetben. A konzol előtt két gyötrelmesen kényelmetlenül kinéző szék volt a padlóhoz csavarozva. A hátsó fal mentén szekrények sora futott végig, a tulsó sarokban pedig egy keskeny ajtó vezetett a mosdóba.

Az aprócska helyiségben áporodott ember-, vegyszer-, nagyfeszültség-, nyirkos szőnyeg- és káposztaszag terjengett.

– Egy helyem van egy utasnak, aki viszonylag kényelmesen elfér mellettem – mondta Dr. Bairstow. – Talán, asszonyom, ön tudná használni csekély felszereltségünket. Biztos vagyok benne, hogy nem kell felhívnom a figyelmét arra, hogy ne nyúljon semmihez.

Mrs. Green kissé óvatosan leült, és körülnézett.

– Ez egy kicsit...

– Szűkös?

– Igen, de nem erre gondoltam.

– Áh. A szagra gondol.

A nő enyhén elmosolyodott.

– Nos, nem akartam udvariatlan lenni...

– Igen, mélységesen elnézést kérek, de ez számunkra teljes rejtély. Fogalmunk sincs, honnan árad a káposztaszag. A múltban építettünk már új kompokat, és másnap elárasztott bennünket a káposzta illata. Attól tartok, ez az univerzum egyik nagy megoldatlan rejtélye. Hamarosan hozzászokik majd.

Miközben beszélt, a keze a konzolon mozgott. Fények villogtak.

– Komputer.

A számítógép csipogva nyugtázta.

Utasai egy emberként, aggódva néztek az ajtó felé.

Dr. Bairstow megnyugtatónak tetsző hangon mondta:

– Kérem, ne ijedjenek meg. Abban a valószínűtlen esetben, ha bármi baj történne, mi biztosan nem fogunk tudni róla soha semmit.

Mrs. Green mindkét kezével megmarkolta a konzolt.

– Tényleg nem kell ennyire szorosan fogni. Elég jól megy ez nekem. Komputer, ugrást kezdeményezni.

A világ kifehéredett.

A fülkében teljes csend uralkodott.

– Most már kinyithatja a szemét – mondta Dr. Bairstow kissé szórakozottan.

Négy, meglehetősen megrendült ember nyitotta ki a szemét.

Guthrie őrnagy rekedten mondta:

– Történt valami? Nem mozdultunk.

– Mondtam, hogy elég jó vagyok ebben. Engedje meg, hogy aktiváljam a képernyőt.

Négy ember szótlánul bámult a képernyőre.

Apró alakok ezrei mozogtak céltudatosan egy hatalmas tájon. Csendben. Az ágyúk néma, fehér füstöt lövelltek. Támadó lovak dübörögtek hangtalanul a képernyőn. Csendesen uralkodott a káosz.

– Édes... Istenem – mondta Mr. Brown, képtelen volt elszakítani a szemét.

Mr. Blacket azonban keményebb fából faragták.

– Ezt nem hiszem el. Nem hiszem, hogy egyáltalán megmozdultunk. Ez csak valami holo-kivetítés és...

Dr. Bairstow azt mondta:

– Ajtó.

Az ajtó kinyílt, és beengedte a 19. század egyik legnagyobb csatájának látványát, hangját és szagát. Ezernyi hang emelkedett fel az ágyútűz hangja fölé. A paták dübörgése megremegtette a földet. A puskapor éles szaga érződött a levegőben.

Mintha csak álmodna, Mr. Brown lassan, vakon kinyújtott karral a nyitott ajtó felé indult.

– Mindenki maradjon ott, ahol van – mondta élesen Guthrie őrnagy, és elővette a fegyverét.

Dr. Bairstow becsukta az ajtót, és felállt a helyéről.

– Őrnagy úr, meg kell kérnem, hogy adja le a fegyverét.

– Attól tartok, ezt nem tehetem, uram.

– Elfogadom, hogy az ösztöne és a kiképzése miatt nehezen engedelmeskedik, de az egyik legfőbb szabályunk az, hogy soha nem eshet bántódása egy kortársnak sem a mi kezünk által. Nem tudom eléggé hangsúlyozni ennek a szabálynak a fontosságát. Ha az élete veszélyben van, tehet lépéseket, hogy megvédje magát paprikaspray-vel vagy valamilyen kábítófegyverrel, de meg kell értenie, hogy egy kortárs megölése a legsúlyosabb következményekkel járhat. Kérjük, ne feledje, köztudott, hogy a megfigyelés aktusa megváltoztatja azt, amit megfigyelnek. Ezért mindig igyekszünk a lehető legkevesebbre csökkenteni a kortársakkal való

interakciót. Elsődleges feladatunk a megfigyelés, a rögzítés és a dokumentálás. Semmi más. Ezért, őrnagy úr, meg kell kérnem, hogy mindenki biztonsága érdekében adja át nekem a fegyverét.

Miközben beszélt, kinyújtotta a kezét.

Guthrie őrnagy még mindig habozott.

– Számomra, uram, a főnökeim biztonsága a legfontosabb.

– Ahogy nekem is. Az ittlévő emberek a finanszírozásom lehetséges forrását jelentik. Nagyon elkeserítene, ha bármi történne velük, és újra kellene kezdenem.

Mrs. Green halványan elmosolyodott.

Dr. Bairstow folytatta.

– Őrnagy úr, megértem a vonakodását, de ha megpróbál lelőni egy kortársat, akkor a Történelem cselekedni fog, hogy megvédje magát, és ön halott lesz, mielőtt ilyesmi megtörténhetne. És valószínűleg a munkaadói is. Ha pedig lelőnek engem, akkor önök mindannyian életük végéig itt lesznek, mert ezt a kapszulát csak én tudom működtetni. Szóval, még egyszer, őrnagy – a fegyverét, kérem.

Guthrie őrnagy vonakodva kivette a tárat, és átadta a fegyvert.

– Köszönöm, őrnagy úr. Nagyra értékelem a jóhiszeműségét. Amint látja, egyszerűen ide fogom tenni ebbe a szekrénybe a biztonság kedvéért. Ön bármikor hozzáférhet. Bízom benne, hogy nem lesz rá szükség. És most, Mr. Black segítségével, megpróbáljuk megérteni, hogy mi történik ma itt.

Miközben beszélt, a bal oldali ülésre mutatott, és Mr. Black gyorsan elfoglalta a helyét.

– A kamerákat lehet forgatni, nagyítani és kicsinyíteni is lehet, ha ezeket a vezérlőgombokat mozgatják.

Mr. Black láthatóan nyelt egyet, majd először bizonytalanul, de egyre magabiztosabban kezdte el ide-oda járatni a kamerát, és jegyzeteket

készített egy papírlapra, amelyet Dr. Bairstow talált neki. Végül megköszönte a torkát, és mesterségesen magas hangon így szólt:

– Bonaparte Napóleon megszökött Elbáról, és újabb kísérletet tett arra, hogy Franciaországot Európa legerősebb nemzetévé tegye, és újrakezdte a háborút az európai hatalmak ellen.

Megállt, ismét megköszönte a torkát, és folytatta.

– Megalakult egy koalíció, amely Angliából, Poroszországból, Hollandiából, Hannoverből, Nassauból és Braunschweigből állt, Wellington és Blücher tábornagyok közös parancsnoksága alatt.

Egy ideig a képernyőt bámulta. Dr. Bairstow, aki egy ideje alaposan tanulmányozta ezt az eseményt, és aki felvilágosíthatta volna, hallgatott.

– Azt hiszem, igen... azt hiszem, tanúi vagyunk... igen... ott... – mutatott a képernyőre. – Az ott a 92. Gordon Highlanders. Pack tábornok parancsot adott nekik, hogy támadjanak, de már majdnem a felét elvesztették az erejüknek egy korábbi, Quatre Bras-i ütközetben. Ma kevesebb mint háromszáz embert vetettek be.

Csendben nézték, ahogy a felföldiek négy sorban előrenyomultak, hogy mintegy harminc méterre megközelítsék az ellenséget, és a francia tűz alatt előrenyomuljanak.

Mr. Black halkán megjegyezte:

– Elég nagy különbség van aközött, hogy valaki olvassa a jelentéseket, amelyek szerint csúnyán megverték őket, és aközött, hogy valóban a saját szeme előtt látja, ahogy ez megtörtént. Elég véres a helyzet odalent, nem igaz? Láthatja, hogy rendezetlenül szétesnek. Szegény ördögök... biztosan nagyon megviseli őket.

A fülkében csend lett. A felföldieket valóban megverték. A képernyőn a férfiak hang nélkül, szuronyt szegezve, néma sikolyokra tátott szájjal, tétovázás nélkül vetették magukat ellenségeikre, és tétovázás nélkül törtek előre a sortűzbe. Apró füstpamacsok szálltak fel, és mintha falnak rohantak volna. Egyszerre az első sorban állók felemelték a karjukat és elestek. Aztán a második sor. Mindenki teljes csendben. Akármerre nézett a szem,

emberek estek a földre, és nem keltek fel többé. Hatalmas lyukak tátongtak a sorokban, ahogy a katonák sorra elesetek. A felföldiek kétségbeesetten küzdöttek tovább, de elkerülhetetlenül eljött a pillanat, amikor már nem tudtak továbbmenni.

Dr. Bairstow, aki hátrébb lépett, hogy egy kis helyet csináljon, nagyon figyelmesen figyelte őket; várta a pillanatot, amikor rájönnek, és ennek meg is kell történnie, hogy ezek nem egy történelemkönyv lapjai, vagy akár egy irodai falon lévő nyomatok. Ezek valódi emberek voltak – küzdöttek... küzdöttek és haldokoltak. Itt volt minden: félelem, fájdalom, csonkítás és halál.

A súlyos tűz alatt a felföldiek az elesettek holttesteinek fölött vonultak vissza.

– És egy perccel sem túl korán – mormolta Mr. Black.

További francia erők törtek át a sövényen, amely mögött elrejtőztek, és rájuk zúdultak. Halálos keresztűzbe kerültek, és a rendezett visszavonulásra tett kísérletüket feladták. A tisztek parancsokat kiabáltak. A még súlyosabb veszteségeket elszenvedő felföldieket szétverték.

Csend töltötte be a kompot. A három ember nem tudott félrenézni. Mrs. Green megragadta a konzol szélét.

– Fogalmam sem volt róla – suttogta Mr. Brown. – Ez... hihetetlen.

– Tudtam, hogy Wellington úgy írta le a csatát, hogy "átkozottul szoros volt" – mondta Mr. Black, látszólag képtelen volt elszakítani a tekintetét –, de fogalmam sem volt róla, hogy ilyen közel kerültek a vereséghez. Nézze, az egész központ kezd meginogni. Ez egy katasztrófa. Van rá mód, hogy közelebbről is felvegyem? Fókuszálni a csata ezen részére?

– Engedje meg – mondta Dr. Bairstow a válla fölé hajolva.

Figyelmeztetés nélkül arcok töltötték meg a képernyőt. Valódi arcok, amelyekből valódi vér folyt. Világító szemek a füstfeketére fakult arcokban. Nyitott szájak, bár hogy vadságtól vagy rémülettől, azt nehéz volt megállapítani. A három ember hátrarándult. Valaki éles sziszegéssel szedte a levegőt.

– Újraalakulás. Alakítsák át a soraikat, az Isten szerelmére – hörgött Mr. Brown.

– Úgy lesz – mondta Mr. Black. – Ez a 92. század. A felföldiek. Azt a parancsot kapták, hogy tartsák, és tartani is fogják. Az a néhány, aki megmaradt.

Bámulta a mézárilást a képernyőn.

– Bizonyára – suttogta Mrs. Green. – Nem bírják már sokáig. Meg kell adniuk magukat.

Mr. Brown a képernyőt bámulta.

– Ha a La Haye Sainte-i parasztház elesik...

– Tudja, hogy nem fog – mormolta Dr. Bairstow.

– Hogy mondhat ilyet, ember? Nézze meg őket! Darabokra vágják őket. Biztos, hogy nem lehet visszaút...

Láthatatlan kürtök szólaltak meg.

– Mi történik? – kérdezte Mr. Brown.

– Ott! Ott! Nézzék! Picton tábornok emberei elindultak. Itt is vannak. Istenem, ez az! Alig hiszem el... Nézzék! Nézzék!

A dombtető mögül egy sor fej tűnt fel.

A fejekből emberek lettek.

Akik viszont lovas emberekké váltak.

A skót szürkék mozgásban voltak.

Ez nem egy kétségbeesett támadás volt. Nem vágattak fejvesztett vágásban az ellenségre. A talaj túlságosan töredezett, túlságosan egyenetlen volt. A sár, a testek, sőt még a veteményes is ellehetetlenítette a rohamot.

A skót szürkék kivont karddal, sétálva haladtak előre, csendben áthaladva a még mindig visszavonuló felföldiek között. A lovak, orrukban a vérszagtól

horkantva, az elesetteken vágattak át, lovasaik keményen tartották őket.

Újabb parancsok hallatszottak. A felföldiek összeszedelőzködtek. Újra szembefordultak az ellenséggel, erősen a szemükre húzták a sisakjukat, és felemelték a fegyvereiket. Olyan kevesen maradtak, hogy joggal vonulhattak volna vissza a sebeiket ápolni. De nem tették.

Minden felföldi, aki csak képes volt rá, egyik kezével megragadta a kengyelt, a másikkal pedig szorosan a puskáját. Újabb kürtök szólaltak meg, és a fülke megtelt hangokkal, amelyek azt kiáltották: "Skócia mindörökké!".

A skarlátszínű skót szürkék gyors tempóra gyorsítottak, és a porból és füstből előbukkantak, hogy a pokolból jött látomásként szembeszálljanak az ellenséggel.

A francia 45. seregzred, amely még mindig küzdött, hogy rendezze a sorait, felnézett, hogy lássa a halálát közeledni. Óriási fehér lovak megállíthatatlan hulláma, csupa fog és vaskos pata, közeledett feléjük. Mindegyik ló térdig véres volt, szemeik vad harci dühtől izzottak, és egy hatalmas, vörös köpenyes férfi lovagolt elől, kivont karddal és gyilkos vággyal a szemében.

Még mindig a kengyelbe kapaszkodva a felföldiek maradék csapatai újra beszálltak a harcba. Lassan, méltóságteljesen és megállíthatatlanul törtek a kétségbeesetten küzdő francia erőkre.

A francia tisztok hiába kiabáltak újabb parancsokat. Nem volt rá idő. Az ellenség már a nyakukon volt. Kétségbeesésükben sokan csak rohantak, és a helyükre szorították az embereiket. Az ezred négyszöge, ha egyszer megalakult, majdnem legyőzhetetlen volt a lovassággal szemben. Egy rendezetlen csapat könnyű célpont.

A skót szürkék lerohanták őket, utat törve maguknak a francia sorok közepébe. Az emberek eltűntek a lovak patái alatt. Akiknek valami csoda folytán sikerült talpon maradniuk, azokat egy pillanat alatt levágták. A lovasság hatalmas előnyben volt a gyalogsággal szemben. A gyalogság még lábujjhegyre állva és szuronyait teljes erőből felemelve sem tudta elérni a lovasokat. Zavarodottan és teljesen összevissza kavarogva a skót gárdisták szabályai felaprították őket, és a lovaik a földre taposták őket.

Perceken belül vége volt. Az egész sereg elpusztult.

A képernyőn egy magányos lovas vágtába kezdett, és elhúzott társaitól.

– Ott! – kiáltotta Mr. Black. – Nézzék! Ez biztos Charles Ewart. Gyorsan! Gyorsan! Látni akarom.

Dr. Bairstow megigazította a kezelőszerveket, és a kamerák ráközelítettek. Egy szablyával hadonászó őrmester sürgette lovát a francia vonalakon keresztül, és úgy csapkodott körülötte, mint egy őrült. Katonák estek el mindkét oldalon.

– Az ő Sasuk után megy. Ezért még tisztet csinálnak belőle. Gyerünk, ember. Gyerünk!

Egy aprócska csapat körbevette a harci zászlót, és életre-halálra védte.

Egy bátor francia közeledett, és Ewart egy csapással fejbe vágta.

A semmiből egy lándzsás a vörös köpenyes őrmester felé hajította a lándzsáját, aki a kardjával hárította azt, miközben a lovát mindvégig a Sas felé ösztökélte.

– Vigyázz!

Egy másik francia katona letérdelt, célba vette és tüzelt. Ilyen távolságból nem hibázhatott volna, de valahogy mégis megtette. Rossz célzása az életébe került. Mielőtt újratölthetett volna, Ewart már rajta volt. A francia katona kapkodva állt talpra, és vadul szurkált a bajonettjével. A szúrását Ewart hárította, majd egy mozdulattal levágta, és a harci zászlóért nyúlt.

– Gyerünk, ember! Gyerünk!

Lova lendülete előre vitte, Ewart ledobta a gyeplőt, felállt a kengyelbe, és egyik kezével megragadta a zászlót, a másikkal pedig a hordozójára bökött. A férfi hanyatt esett. A Sas elnyerték.

Hatalmas üvöltés hallatszott, amikor Ewart egyik kezében karddal, a másikban az elfogott Sassal hadonászva megfordult, és visszagaloppozott a saját sorai felé.

A fülkében a három ember hirtelen rájött, hogy visszatartották a lélegzetüket.

– Nézze – mondta hirtelen Mrs. Green –, ez így nem helyes, ugye? Mi folyik itt?

A szerencse szele egy szempillantás alatt megfordulhat, és most a skót szürkékre került a sor, hogy bajban találják magukat.

A képernyőn figyelték, ahogy a katonák, akik előtt most már nem volt akadály, felgyorsultak, és fejfelé előre rohantak Durutte tábornok gyalogsága felé, akiknek – szerencsétlen 45-ös kollégáikkal ellentétben – volt idejük arra, hogy kialakítsák alakzatukat. A skót gárda szervezetlenül és irányíthatatlanul, eredménytelenül söpört körbe kívülről, képtelen volt behatolni közéjük, és súlyos veszteségeket szenvedett. Emberek és lovak zuhantak a földre a lövöldözéstől.

Mr. Black rámutatott.

– A parancsnokuk, Hamilton ezredes, arra fogja ösztönözni őket, hogy vegyék fel a harcot a francia tüzérséggel. Látja, ott mennek.

Csendben nézték, ahogy egy kis csoport kiválik, és feldübörög a szemközti lejtőn, hogy megtámadjon egy francia ágyút. Sikerük azonban a veszteséget okozta.

Mr. Black felsóhajtott.

– Ahogy maga Wellington mondta: „A brit lovasság sosem tudja, mikor kell megállni”, és igaza volt. Nézze!

A képernyőn a skót szürkék lovai felrobbantak, és képtelenek voltak összeszedni magukat, heves tűz alá kerültek. A francia lovasság a bosszú és a megtorlás mámorában rájukvetette magát. A harc kegyetlen és véres volt. Hamilton ezredest rövid ideig látták, amint mindkét karján megsebesülve, fogai között tartva a gyeplőt, megpróbálta visszavezetni embereit a biztonságba.

– A francia lovasság. A 4. Lancers, azt hiszem, de nem vagyok benne biztos – mormolta Mr. Black, lezárva a témát.

Dr. Bairstow, miután célját elérte, elfordította a kamerákat, visszahúzódott a mézárólástól és elnémította a hangot. Ismét apró alakok töltötték meg némán a képernyőt.

– A skót szürkék háromszázkilencven főből álltak – mondta halkán Mr. Black. – Százketten meghalt. További kilencvennyolcan megsebesültek.

– Igaz – mondta Dr. Bairstow –, de azzal, hogy megütköztek a gyalogsággal, és arra kényszerítették őket, hogy megforduljanak, hogy fogadják a támadásukat, azt okozták, hogy kiszolgáltatottá váltak a Royal Dragoonsnak, amely megfutamítja őket. Igen, a dolgok széthullottak, de a központ kitartott. És most megkezdődik a támadás La Haye Sainte ellen.

Ismét ágyú-füstpamacsok töltötték meg a vásznat. Időnként megremegett a komp.

– Emeljük fel a pajzsunkat? – kérdezte Mr. Brown aggódva.

Dr. Bairstow elvonta tekintetét a képernyőről, és udvarias értetlenséggel nézett rá.

– Tessék?

– A pajzsunkat. Vannak pajzsaink, ugye?

– Bevallom, nem vagyok teljesen biztos benne, hogy mire gondol. Talán valamiféle erőtérre gondol?

– Pontosan.

– Valamire, ami megakadályozná, hogy darabokra robbanjunk egy kóbor ágyúlövés miatt?

– Igen, arra.

– Nem, nekünk nincs semmi ilyesmink.

– Nincs? De mi történik, ha eltalálnak minket? Mi tart minket biztonságban?

Dr. Bairstow megvonta a vállát.

– A masszív konstrukció, egy nagyon gondosan kiszámított leszállóhely és a történészek istene kiszámíthatatlan védelmének a kombinációja.

– Kíváncsi vagyok – mondta Mr. Brown bizonytalanul. – Lehetséges lenne kimenni?

Mr. Black és Mrs. Green csodálkozó szemekkel néztek rá.

Dr. Bairstow halványan elmosolyodott.

– Nem mintha önzőnek akarnék tűnni, uram, de ha bármi történne önnel, akkor komolyan veszélybe kerülnének az esélyeim, hogy ezt a projektet elindítsam.

Mr. Brown, aki a természet minden törvénye ellenére úgy tűnt, hogy az elmúlt húsz percben legalább húsz évet fiatalodott, úgy vigyorgott, mint egy rosszcsont fiú.

– Kedves uram, hogy úgy fogalmazzak, kérem, fontolja meg, milyen következményekkel járna a projektjére nézve, ha nem engedne ki minket, hogy jobban megnézzük.

– Mr. Brown, azt gyanítom, hogy ön szobatörténész.

Újabb bombázás rázta meg a fülkét, és Mrs. Green, aki még mindig a képernyőt figyelte, rámutatott.

– Nézze! Kik ezek? Franciák? Erre jönnek.

Három alak tűnt fel a semmiből. Nagyon gyorsan futottak, miközben robbanások törtek ki körülöttük. Úgy tűnt, hogy modern páncélzatot és sisakot viselnek. Egyikük, vagy azért, hogy elkerülje a bombázást, vagy a zavarodottság miatt, vadul cikázott. A másik kettő mintha megpróbálta volna irányban tartani. A komp felé tartottak.

– Kik ezek?

Dr. Bairstow felsóhajtott.

– Azt hiszem, ez elkerülhetetlen volt.

Nézték, ahogy a három alak kacszázva és kacskaringózva a kapszula felé fut. Valaki dörömbölt az ajtón.

– Beengedne minket, kérem?

– Nagyon udvariasak. Kik ezek? Mit tegyünk?

Dr. Bairstow halványan elmosolyodott.

– Ők történészek, és azt javaslom, engedjük be őket, mielőtt leszedik az ajtót a pántokról.

Két férfi és egy nő bukdácsolt be a fülkébe. Ami most már határozottan túlzásúfolt volt.

– A rohadt életbe – mondta a nő, miközben levette a sisakját, és a valaha volt legrosszabb frizurát villantotta meg. – Az utolsó bombázás korán kezdődött. Majd beszélek egy-két szót a professzorral, ha visszaértünk.

– Jó napot!

A három újonnan érkezett megdermedt, felváltva bámulták az eredeti lakókat, majd egymást is némi döbbenettel.

– Úgy hiszem – mondta Dr. Bairstow –, egyiküket sem ismerem – még –, de a diszkréciójukat nagyra értékelném.

– Természetesen... uram.

– Jelentést.

– Maxwell és Bashford, uram. Történészek. Markham gondoskodik a biztonságról.

Dr. Bairstow adott neki egy kis vizet.

– Milyen érdekes. Biztonsági őröket hoz magával a megbízatásokra?

Átadta a vizet Bashfordnak.

– Muszáj, uram. Isten tudja, mire vetemednének, ha magukra hagynánk őket.

Markham barátságosan elvigyorodott.

– Ne higgye el, uram. Senki épeszű ember nem engedné ki egyedül a Történelem Tanszéket. – Nagyt kortyolt a vízből, és az ingujjába törölte a száját. – Így már jobb. Köszönöm szépen.

Dr. Bairstow némi aggodalommal tekintett a trió harmadik tagjára.

– Mr... Bashford úgy tűnik, valamilyen sérülést szenvedett. Srapnel?

– Elesett, uram. És Bashford ilyen. Ő még egy vattacsomótól is agyrázkódást szenvedhet. Őszintén szólva, ha még sok időt tölt félig eszméletlen kábulatban, akkor... a főnök... nem fog neki fizetést adni.

Markham, aki a kővé dermedt arcú Guthrie őrnagyot nézte, hirtelen azt mondta:

– Igazából nem értem, miért ne tenné. Alig fizet nekem. Miért kellene egyedül szenvednem?

Dr. Bairstow finoman azt mondta:

– Tényleg? Ez nagyon igazságtalannak tűnik. Miért lenne az?

– Átkozott levonások a bérből, a felmerült károk kifizetésére szolgáló nyomtatványok, uram. Életem átka. És persze teljesen szükséges és igazságos visszatérítési rendszer, ahogyan azt gyakran állítom.

– Bérlevonási nyomtatványok – töprengett Dr. Bairstow. – Micsoda... újszerűség. És gyakran alkalmazzák őket?

– Nyugtalanítóan gyakran, uram.

– Akkor ne törjön már össze dolgokat – mondta Bashford, és homályosan pislogott rá.

– Én nem... Nem az én hibám, hogy...

Dr. Bairstow megköszöri a torkát, félbeszakítva azt, ami heves, bár valószínűleg lényegtelen vitával fenyegetett.

– Feltételezhetjük, hogy önök is ugyanazért vannak itt, mint mi?

– Ööö...

– Szabadon beszélhetnek.

– Felvétel és dokumentálás, uram, igen.

– És nem haltak bele?

A nő megtörölte az arcát.

– Hát, Rapson professzornak köszönhetően nem, uram. Azt mondták nekünk, hogy a skót szürkék támadása után több mint elég időnk lesz, hogy pozícióba kerüljünk, és megnézzük, ahogy Ney marsall La Haye Sainte-nál lövöldözik. Mint kiderült, nem egészen. Biztosak vagyunk benne, hogy a professzor úr nem egészen úgy méri az időt, mint bárki más. – Újabb korty vizet ivott. – Mindenesetre köszönöm a pihenést, uram. Nekünk most már mennünk kellene műszakot vállalni. Wellington gyalogságát kellene fedeznünk, amely a támadásra készülve alakítja át a csapatokat.

– Igen – mondta Bashford, váratlanul bebizonyítva, hogy nem is olyan hülye, mint amilyennek látszik. – A tüzérség a helyén van, és nem akarjuk, hogy a többiek kapják az összes jót. Ideje indulni.

– Csak érdekességképpen, hányan vannak?

– Hát, a biztonságiakkal és a technikusokkal együtt, akiket el kellett hoznunk arra az esetre, ha eltörtünk volna valamit, azt hiszem, tizenheten vagy tizennyolcan. Elég nagy területet kell átfésülni odakint.

– Ne felejtse el Rapson professzort és Dr. Dowsont, Max.

– Mindkettőjükkel beszélni fogok később. Akkor úgy tizenkilenc vagy húsz körül.

Mr. Black döbbenten fordult el a képernyőtől.

– Húsz ember? Húsz embert hozott?

– Igen, így van. És valószínűleg vannak még egy csomóan mások is, akikről nem tudunk. Nagy nap ez a mai, tudja. Több mint százezer ember van odalent. Meglepődnék, ha jó részük nem lenne...

Dr. Bairstow figyelmeztető mozdulatot tett.

- Nem voltak kollégák valamilyen vagy más formában.
- És persze az Időrendőrség, akik vigyáznak, hogy ne rontsuk el a dolgokat
- mondta Markham vidáman.
- Ha már itt tartunk... – mondta Bashford, felvéve a sisakját.
- Igen, mennünk kell. Mutassa meg Bashfordnak a helyes irányt, jó?
- Nem szükséges. Azt hiszem, valamiféle robotpilótával működik.
- Ezt hallottam – mondta felháborodottan.
- Csak kíváncsiságból, uram, miért van itt?
- Megfigyeltük a skót szürkék támadását.

A nő némi csodálkozással szemlélte a civil ruházatukat.

- Úgy érti, mindannyian azt hitték, hogy csak úgy besétálnak egy kompa, és elugranak Waterloo-ba?
- Ez így van, igen – mondta Dr. Bairstow, és akik jól ismerték, azok szokatlanul pajkos hangot vélhettek felfedezni a hangjában.

Maxwell hatalmasat vigyorgott.

- Ugye tudja, hogy ez a szabályzat súlyos megszegése, uram? Nem lesz más választásom, mint jelteni, amikor visszatérek. Minden esély megvan rá, hogy soha többé nem hallja meg az utolsó szót.
- Nagyon remélem, hogy ez így is lesz. Vajon hiába mondanám, hogy vigyázzon magára?

Bólintottak, minden pórusukból ártatlanság áradt.

- Nos, ne hagyják, hogy feltartsuk magukat – mondta Bairstow doktor gyengéden.
- Nagyon figyelmes. A főnökünk nagyon ragaszkodik a pontossághoz.
- Nagyon örülök, hogy ezt hallom.

A nő elmosolyodott, és kezét ráztak.

– Megtiszteltetés és kiváltság volt, uram.

A kinti tájat hirtelen robbanások tarkították.

– Én a maga helyében nem lógnék itt. Pár perc múlva itt elég élénk lesz a hangulat.

– Tekintse úgy, hogy itt se vagyunk, uram.

És egy rövid mozdulatsorral el is tűntek.

Dr. Bairstow ritka mosollyal az ajkán nézte, ahogy távoznak. Lefelé nyúlt, és megigazított egy gombot a konzolon.

A távolból egy halk hang hallatszott, amely arra utasította Bashfordot, hogy az isten szerelmére vegye fel a sisakját, mielőtt leesik a feje.

Visszatérve a fülkébe, Mr. Black Dr. Bairstowhoz fordult.

– Milyen furcsa egy csapat.

– Gondolta volna?

– És ők történészek voltak?

– Azt hiszem, igen.

– Nem erre számítottam.

– Nagyon ritkán ilyenek.

*

Visszatérve az utasok a képernyőt bámulták. A hideg, sötét londoni nap a végéhez közeledett. Az eső egyre erősebben esett.

Mrs. Green megmozdult.

– Valahogy úgy tűnik...

– Kevésbé valóságosnak?

A nő bólintott, nem véve le a szemét a képernyőről.

– A jelenségről szóló kommunikáció. Valahogy olyan, mint a moziból való kilépés, mindig úgy gondolom. Kérem, szánjanak rá annyi időt, amennyire szükségük van, hogy újra tájékozódni tudjanak. Addig is el kell végeznünk egy kis beavatkozást. Kérem, ne ijedjenek meg.

A fülke belseje hideg, kék fényben világított. Mrs. Green megborzongott.

– Mi volt ez? – kérdezte élesen Guthrie őrnagy.

– Fertőtlenítés. Nem feltétlenül szükséges, mivel nem hagyta el a kompot, de azokkal, akik elhagyták, kapcsolatba lépett. Pusztán biztonsági óvintézkedés.

Mr. Brown sóhajtott.

– A Stirrup Charge. Végül is megtörtént.

– Igen, megtörtént.

– De nem egészen úgy, ahogy gondoltuk.

– Gyakran tapasztaljuk, hogy bár a dolgok megtörténnek, nem egészen úgy történnek, ahogyan vártuk. A lényeg azonban nem az, hogy megtörtént, hanem az, hogy ön, Mr. Black, most már tudja, hogy megtörtént. Előfordulhat, hogy más szemmel nézi a dolgokat.

– Azt hiszem, mostantól kezdve mindent más szemmel fogok nézni.

– Akkor a nap nem volt hiábavaló.

– Remélem, azok a fiatalok épségben eljutottak oda, ahová mentek.

– Ó, biztos vagyok benne, hogy eljutnak. El fognak jutni. Eljutottak. És most, ha készen állnak, kinyitom az ajtót.

Guthrie őrnagy visszavette a fegyverét.

– Köszönöm, uram, nagyon érdekes élmény volt.

Mr. Brown és Mr. Black az ajtóban álltak, és kinéztek a sötétedő estébe.

– Készen áll, Mrs. Green?

– Egy pillanat, ha megengedi, szeretnék beszélni Dr. Bairstow-val. Remélem, nem tartom fel.

Mr. Black egy pillanatra hátrafordult, szinte mintha mondani akart volna valamit, aztán Guthrie órnaggyal együtt ketten kiléptek a fürkéből, és elindultak a parkoló felé.

Mrs. Green megállt az ajtóban, és visszanézett Dr. Bairstow-ra, aki éppen lezárta a dolgokat.

Megállt, és halkán azt mondta:

– Valami probléma van? Olyan zaklatottnak tűnik.

Úgy tűnt, mintha a szavakat keresné.

– Nem számítottam rá, hogy ilyen...

– Milyen? Csodálatos? Tragikus? Pazarló? Borzalmas? Látványos?

– Igen... Nem... Hogy ilyen bátorságot, ennyi jó tulajdonságot, lelkesedést és elkötelezettséget elpazarolnak egy ilyen értelmetlen háborúra.

– Teljesen igaza van, asszonyom, de ezeket a tulajdonságokat nem csak a háborúban használják. És még a tábornokok is emberek. Nem hallotta még Wellington herceg és a varangy történetét?

A nőnek sikerült egy kicsit nevetnie.

– Nem, még sosem hallottam Wellington és a varangy történetét.

– Nos, arról szól, hogy a Vasherceg egy nap az úton sétált, amikor egy síró kisfiúval találkozott. Gyanítom, inkább saját meglepetésére megállt, és megkérdezte, mi a baj. A kisfiú, aki nem tudta, hogy kivel beszélget, elmondta neki, hogy másnap iskolába megy, és aggódik, hogy senki sem fog megfelelően vigyázni a varangyára. A herceg felajánlotta, hogy a saját gondozásába veszi a varangyot. Körülbelül egy héttel később, amikor a fiú az iskolában volt, kapott egy üzenetet, amelyben ez állt: "Wellington

herceg tábornagy üdvözetét küldi, és örömmel tájékoztat, hogy a varangyod jól van."

Most már nevetett.

– És még a gazembernek tartott emberek sem mutatnak kivétel nélkül gazemberi tulajdonságokat. Maga Napóleon is könnyekig meghatódott a halott gazdája felett őrködő katonakutya látványától. Gyakran mondta, hogy élete végéig kísérti ez az emlék.

Felsóhajtott.

– A háború olyan szörnyű pazarlás.

– Feltételezhetem, hogy elvesztett valakit a közelmúltbeli polgári zavargásokban?

– A családom nagy részét. Mindenkit, kivéve a legkisebb fiamat.

– Részvétem a veszteségéért.

A nő hirtelen haraggal azt mondta:

– Azért hívják polgári zavargásoknak, mert jobban hangzik, mint a polgárháború. – Mély levegőt vett. – Sajnálom. Általában ennél sokkal visszafogottabb vagyok.

Dr. Bairstow szomorúan elmosolyodott.

– Azt mondtam korábban, hogy a megfigyelés megváltoztatja azt, amit megfigyelnek. Az is igaz, hogy a megfigyelő sem marad változatlan. Nagyon sápadtnak tűnik. Hozhatok önnek egy kis vizet?

Lassan belekortyolt.

– Minden a háborúról szól, nem igaz?

– Egyáltalán nem. Igen, megfigyeljük a csatateret – ezek általában fontos események –, de nem csak erről szól. Koronázásokat, társadalmi viszonyokat, ipari eseményeket, legendákat vizsgálunk – a lista elég hosszú. Sajnálom, hogy a mai bemutató nem volt az ön ízlésének megfelelő.

– Ó, nem, nem. Ez... – szünetet tartott.

– Szörnyű volt?

– Azt akartam mondani, hogy lenyűgöző.

– Akkor szörnyen lenyűgöző.

Nevetett.

– Mit szeretne látni, Mrs. Green? Ha választhatna, mit választana?

Egy pillanatra elgondolkodott.

– Tulajdonképpen nem is áll olyan messze attól, amit ma láttunk. Szeretném megnézni Richmond hercegnőjének brüsszeli bálját. Amikor az európai társaság krémje összegyűlt, és Wellington megkapta a hírt, hogy Napóleon túljárt az eszén. Látni az arcát. És a körülötte lévő arcát. Izgatott fiatal fiúk, akik háborúba indultak. A szerelmesek búcsúzkodtak és próbáltak bátrak lenni. Anyák, akik könnyeiket és félelmeiket rejtegetik. Apák – büszkék és félnek egyszerre –, szóval igen, még mindig Waterloo, de Waterloo másik oldala. – A nő félénken nézett a férjira. – Mindig is úgy gondoltam, hogy a történelem inkább az emberekről szól, mint az eseményekről, nem gondolja?

– Igen... és nem. Igen, tanulmányozzuk az eseményeket, de az emberek azok, akik az események okozói. Mindig okról és okozatról van szó.

Mindketten elhallgattak, nem néztek egymásra.

– Szeretné... talán egy nap... szeretné, ha én...? – A férfi szünetet tartott, és láthatóan megvonta a vállát. – Mrs. Green... menjen el a bálba.

A nő felnevetett.

– Rendben van. Már alig várom.

– Attól tartok, egy darabig még nem lesz rá időm. Sok dolgom van.

A nő mosolygott.

– Tudok várni.

- Remélem, nem kell túl sokáig.
- Nem, remélem nem. És a Mrs. Green nem az igazi nevem.

A férfi megdöbbsent.

- Tényleg?
- És gyanítom, hogy az öné sem Bairstow.
- A nevem Edward.
- Angela.

*

Visszatérve a Britannic Enterpriseshez, a három rendkívül fontos köztisztviselőt, egy fiatal őrnagyot és a St. Mary leendő igazgatóját Mr. Strong ápolta, aki gyengéden babrált a teáscsészékkel és az üzenetekkel.

– Hadd nézzem, uram. A négyes szekció csöngetett. A normál szolgálat ma este 18 órakor kezdődik újra. A miniszterelnököt értesítettük. A másik ügyet pedig átadtam a Kettes Szekciónak, uram. Úgy tűnt, hogy azonnali, de diszkrét figyelmet igényel, és úgy gondoltam, hogy ők a legalkalmasabbak a feladat megoldására. Bízom benne, hogy mindez elfogadható?

– Köszönöm, Mr. Strong. Minden tökéletesen elfogadható, mint mindig.

Dr. Bairstow a teáját kevergetve, csendben figyelte mindezt. Amikor felállt, hogy elbúcsúzzon, kihasználta, hogy Mr. Strong segített neki a kabátjába bújni, és négyszemközti beszélgetést kért tőle.

– Természetesen, uram. Húsz perc múlva véget ér a műszakom.

– Kint fogok várni önre.

– Nem akarom, hogy a hidegben várjon, uram. Találkozunk a Flying Duckban.

*

A Flying Duck könnyen megtalálható volt, hiszen a Battersea erőmű árnyékában feküdt. Odabent párás és meleg volt. Az esti forgalom még

nem kezdődött el, és Dr. Bairstow könnyen talált egy csendes sarokasztalt. Rendelt két korsó sört, és türelmesen várt.

De nem sokáig. Mr. Strong vállat vont és leült. Közelről nézve a büszkeség és a szegénység minden hagyományos jelét mutatta. Az inge makulátlan volt, a mandzsettája kopottas. Cipője ódon és jól kifényesített. A zakója ujján egy-két apró lyuk volt, amit nagyon gondosan megjavítottak. Katonai nyakkendőt viselt. Haja rendezett és fésült volt. Könnyű volt elképzelni, ahogy valahol egy hideg, nyirkos szálláson minden este gondosan kiteríti kopottas ruháit, kibokszolja a cipőjét, megnyírja a bajuszát, és felkészül a másnapi munkára. Ragaszkodott a régi normákhoz, mert csak azok maradtak neki.

Tudatában annak, hogy a csend már túl hosszúra nyúlt, Dr. Bairstow kereste, mivel is nyissa a beszélgetést.

– A Repülő Kacsa? Nem is tudtam, hogy ez egy valódi név. Azt hittem, csak egy kifejezés.

– Nos, erről nem tudok, uram, de azt tudom, hogy néhány évvel ezelőtt sokat hallotta errefelé. Különösen a régi kormányal kapcsolatban, ha érti, mire gondolok.

– Valóban. Természetesen ez volt a híres Battersea barikádok helyszíne. Ön is jelen volt akkoriban?

– Természetesen, uram. A keleti falnál tettem a dolgom.

– Úgy tudom, ott különösen hevesek voltak a harcok.

– Ebben igaza van, uram. Sok barátomat láttam elesni.

– Mondja, jól gondolom, hogy a Keleti Fal parancsnoka Theresa Mack volt?

– Így van, uram. Vállvetve álltam vele a végén. Nem bánom, ha megmondom, azt hittem, eljött az utolsó órám. De nem így történt. Legalábbis még nem.

– Tudja, hol találom Miss Macket?

– Mrs., uram. Mrs. Mack. Visszament Cardiffba, azt hiszem.

– Érdekes. Nos, Mr. Strong, bizonyára csodálkozik, hogy miért hívtam ide. Van egy ajánlatom az ön számára.

Egy darabig beszélt, miközben Mr. Strong csendben ült, kortyolgatta a sörét, és hallgatta. A végén, anélkül, hogy bármit is mondott volna, felvette mindkét poharat, és a bárpulthoz ment. Visszatérve letette a két poharat az asztalra, és ismét leült.

Egy ideig egyik férfi sem szólalt meg. Dr. Bairstow várakozóan ült.

Végül Mr. Strong halkán felsóhajtott, és visszatért onnan, ahol éppen volt. Olyan fény ragyogott a szemében, ami korábban nem volt ott. Halkan ezt mondta:

– Természetesen egy hónapos felmondási időre van szükségem.

Dr. Bairstow felemelte a poharát, és némán koccintott vele. Aztán otthagya Mr. Strongot, aki kényelmesen elhelyezkedett a sarokban, egy harmadik korsóval az orra előtt, és a hideg utcákon keresztül visszament a kompba. Odaérve elővette a jegyzetfüzetét, és átnézte a benne szereplő hét nevet tartalmazó listát. Mindegyikük kulcsembert. Akiket le kell vadászni – gondolatban kihúzta a "levadászni" szót, és a "megtalálni" szóval helyettesítette –, és rávenni, hogy csatlakozzanak hozzá. Némelyik könnyebb lesz, mint a többi, de az első már megvan.

Egy.

*

És még egy találkozó. Egy a sok közül, ahogy Dr. Bairstow egyre közelebb került céljai eléréséhez. Mint mindig, az iroda és a benne dolgozók változatlanok tűntek. Egy éles szemű megfigyelő azonban észrevehette, hogy Mrs. Green új frizurát visel.

Dr. Bairstow, bár tisztában volt azzal, hogy a kormányzat normális mércéjével mérve az események fénysebességgel haladnak, nem tudott ellenállni annak, hogy időnként ne adja át magát annak a maró érzésnek, amit egy gyengébb embernél türelmetlenségnek lehetne nevezni. A mai

nap azonban más volt. Határozottan az volt az érzése, hogy a waterloo-i ugrás után fordult a kocka.

– Dr. Bairstow, a legutóbbi találkozásunk után elgondolkodtunk azon, hogy Önnek és a szervezetének hol kellene elhelyezkednie. Számos megbeszélés után szeretnénk felajánlani Önnek egy olyan ingatlanválasztékot, amelyről úgy gondoljuk, hogy megfelel az Ön igényeinek.

Dr. Bairstow valami olyasmit rendezett a vonásaiból, ami a sötétben a várakozás kifejezéséhez hasonlíthatott.

– Választék? Milyen izgalmas.

– Van itt egy... – nyújtott át Mr. Black egy mappát – egy használaton kívüli kastély Skóciában. Nagyon távoli. A biztonság nem lenne kérdéses. Vagy itt – toltak át egy másik mappát az asztalra –, a St. Mary-apátság, Rushford mellett. Kicsit romos, de könnyen felújítható. Vagy – mutatott egy harmadik mappát – egy modern raktárkomplexum Barnstaple mellett, bár az is alapos felújításra szorulna, hogy alkalmas legyen az önök céljaira.

Dr. Bairstow nem mozdult a mappákért.

– Bár mindegyik ingatlannak megvannak a maga érdemei, úgy vélem, a St. Mary-apátság pontosan azt kínálja, amire szükségem van.

Mr. Brown pislogott.

– Nem akarja megvizsgálni egyik ingatlant sem, mielőtt döntést hozna?

– Köszönöm, de nem. A St. Maryt már néhány éve ismerem.

– Ah. Igen, természetesen. Figyelmeztetnem kell azonban, hogy a helyiségek eléggé leromlott állapotban vannak.

Dr. Bairstow felsóhajtott.

– Mindig is olyanok voltak, uram. Mindig olyanok.

Kifelé menet Dr. Bairstow kérte, hogy válthasson néhány szót az őrnaggyal. Négyszemközt.

– Ha lenne szíves bejönni az irodámba, uram...

Guthrie őrnagy kinyitott egy ajtót egy újabb kis, poros szobába, és helytel kínálta vendégét.

Dr. Bairstow letelepedett.

– Kérem, ne vegye ezt semmiféle kritikának, de ön nagyon fiatal ahhoz, hogy őrnagy legyen.

– Előléptetés a lemorzsolódás útján, uram. Nem sokan maradtunk a végére.

– Én is így hallottam. – Egy pillanatig nézte a botját, majd így szólt: – Nos, őrnagy úr, végre úgy néz ki, hogy az egységemnek lesz otthona.

– Gratulálok, uram. Régóta vártuk már ezt.

– Valóban így volt, de azt hiszem, most már jó úton haladok, és ebből fakadóan azon tűnődöm, hogy nem lenne-e kedve megfontolni az alternatív foglalkoztatást.

– Egy másik irodai munka, uram?

– Ó, kedvesem, nem. Biztos lehet benne, hogy ez is ugyanolyan veszélyes lenne, mint bármi, amihez eddig hozzászokott. Az egység biztonsága része lesz a feladatainak, de a fő feladata az lesz, hogy megakadályozza, hogy egy csapat tehetséges, de nem mindig nagyon értelmes fiatal megölje magát, a közvetlen környezetét a földdel tegye egyenlővé, és tönkretegy a tér és az idő szerkezetét, már ahogyan mi ismerjük. Lesznek olyan napok, amikor nem tudja, hogy őket vagy magát lője le. Könyörgöm, hogy egyiket se tegye. Gyakran fog az egységétől távol tevékenykedni, és a saját ítéleteire és képességeire kell hagyatkoznia. Ahogyan mindenki másnak is a környezetében. Úgy értem, hogy magukra kell támaszkodjanak. A felelősség óriási lesz, a fizetés pedig semmiképpen sem áll arányban vele.

– Mennyire nem arányos?

– Nagyon nem.

– Mennyire kevés az a kevés?

– Kevesebb, mint amihez eddig hozzászokott.

– Én Őfelsége hadseregének tisztje vagyok, uram. Meglepődne, ha tudná, mennyire ismerem a szűkösséget.

Dr. Bairstow elmosolyodott, de nem szólt semmit.

– Arról van szó, ami a minap történt, ugye, uram? Amikor elmentünk Waterloo-ba?

– Igen. Azt hiszem, nagyon közel állok ahhoz, hogy biztosítsam a finanszírozásomat, de a sok feltétel közül az egyik biztosan a biztonsággal kapcsolatos. Remélem, hogy minden félelmet eloszlathatok azzal, hogy biztosíthatom a hatóságokat, hogy minden biztonsági kérdés az önök hozzáértő kezében van. Láttam az aktáit, őrnagy úr, és az eredményei lenyűgözőek. Ezért habozás nélkül teszem meg önnek ezt az ajánlatot.

– És a jelenlegi munkaadóim?

– A jelenlegi munkaadói, úgy gondolom, megnyugodhatnak, hogy a biztonsági kérdéseket egy olyan személy fogja kezelni, akiről tudják, hogy megbízható.

– Nos, be kell vallanom, Dr. Bairstow, hogy bár a béke nagyon kellemes...

– De nem túl izgalmas. Őrnagy úr, ha az izgalom az, amit keres, akkor azt hiszem, hogy kimondhatom, pont mi vagyunk, amit keres.

– Kiválaszthatom a saját csapatom?

– Majdnem biztosan. Van valaki, akire gondol?

– Egy vagy kettő, igen. Beleértve azt a fiatalembert is, akivel a minap találkozott.

– Mr... Markham?

– Nem lenne ellene kifogása?

– Van valami okom, amiért elleneznem kellene?

– Talán előbb el kellene olvasnia az aktáját.

Kinyitott egy iratszekrényt, és átnyújtott egy mappát.

Dr. Bairstow csendesen olvasott.

- Nagyon szerencsétlen kezdete egy fiatal életnek.
- Azt hiszem, még csak most kezdi megtalálni az útját.
- Az biztos, hogy a tiszti iskolában elég gyorsan megtalálta az útját.
- A tüzet hamarosan megfékezték, uram. És eléggé zseniális megoldás volt az adott problémára. És ahogy ő maga is állította, ki gondolta volna, hogy a lángok ilyen gyorsan terjednek?
 - Nos, mindketten láttuk a minap, életnagyságban és kétszer olyan koszosan, ezért feltételezzük, hogy én azt mondom, igen.
 - Ő is része volt annak a csapatnak, amelyet magammal hoztam, amikor Londonba helyeztek át, és szeretném, ha velem maradna.

Dr. Bairstow bólintott.

– Hiszem, hogy olyan környezetet tudok biztosítani, amelyben boldogulni tud. Talán figyelmeztetnem kellene azonban mindkettőjüket, hogy én nagyon is "egy hiba és kirúgom"-típusú munkaadó vagyok. Meg fogják tapasztalni, hogy bár kész vagyok tűzön-vízen átmenni az embereimért, nem habozok, hogy ha keresztbe tesznek nekem, a testüket arra használjam, hogy tápláljam azt a tüzet, amin nekem kellene átmennem.

Guthrie őrnagy rövid időre lehunyta a szemét.

- Kérem, ne említse a tüzet és Markhamet egy mondatban.

Dr. Bairstow udvariasan elmosolyodott, és visszaadta az aktát.

– Nos?

– Számíthat rám, uram.

Kettő.

*

Egy hónappal később egy hintó állt meg a St. Mary-apátság zárt kapuja előtt. Egy idő után a sofőr leállította a motort, és türelmesen várt, míg

mindenki a másikat hibáztatta, amiért nincs nála a kulcs.

Dr. Bairstow csendben ült az első ülésen, miközben Guthrie őrnagy kis csapata a busz előtt ténfergett. Amennyire ilyen rövid ismeretség alapján meg tudta állapítani, a nevük Weller, Ritter, Markham, Murdoch, Evans és Randall volt. Az alakok, méretek és színek teljes spektrumát képviselték, a nagy dübörgő óriástól, akit ötletesen Big Dave Murdochnak neveztek el, egészen a hátul ülő apró, kócos egyénig, aki Guthrie biccentésére lehajolt, hogy megvizsgálja a lakatot. Zavaróan rövid idő alatt kihúzta a láncot, és átadta az őrnagynak.

– Elnézést, uram. A kezembe esett.

Zajosan visszamásztak a buszba. Guthrie őrnagy kifejezéstelen arccal adta át mind a láncot, mind a lakatot Dr. Bairstownak, aki megjegyzés nélkül átvette őket.

A St. Mary-apátság hosszú, alacsony épület volt, legmagasabb pontján nem több három emeletnél. Apró ablakok fogták be a napfényt, ahogy a kocsik lassan cikcakkban haladt felfelé a kátyús felhajtón. A formás kertek maradványai még látszottak. Egyik oldalon egy nádas tó fogadta a hattyúkat, akiknek fogalmuk sem volt arról, hogy mi vár rájuk.

Markham életében először és utoljára mondta, hogy szereti a hattyúkat.

Magas kémények emelkedtek az alacsony tetőből, és az egész épületet elborította a vadszőlő, amely épp most kezdte megmutatni új zöld leveleit a tavaszi napsütésben.

A busz hátsó üléséről hallani lehetett, ahogy Markham lelkesen kísértetházhoz hasonlítja az épületet, és arról érdeklődik, hogy van-e benne szellem.

Dr. Bairstow óvatosan leszállt, és csendben körülnézett. Megbámulta az ismeretlenül is ismerős dolgokat. Nyikorgó zsanérokából elhaló hangok törtek elő, amikor végül némi erőfeszítéssel és csúnya beszéddel sikerült rávenni a bejárati ajtókat, hogy kinyíljanak.

Markham előrenyomult, de Guthrie őrnagy visszatartotta.

– Csak ön után, Dr. Bairstow.

Dr. Bairstow lassan felkapaszkodott a keskeny lépcsőn, egy pillanatra megállt, majd a napfényből az árnyékba lépett.

Ismerős szagot érzett. Nyirkos kő, por, áporodott levegő és öreg fa. Lehajtotta a fejét, mintha hallgatózna, és egy pillanatra elkapta a falépcsőn csattogó lépések hangját, barátságos vitában felemelt hangokat, egy ajtócsapódást, és valahol láthatatlanul egy apró robbanást: talán egy visszhangot a jövőből.

Észrevéve a körülötte lévő csendet, megfordult.

– Nos, uraim. Isten hozta önöket a St. Maryben. Ez itt a Nagyterem. A konyhák és az ebédlő odalent lesz. A könyvtár pedig arra. Ezek a balra lévő szobák lesznek a Gardrób. A kutatás-fejlesztés a lépcsőn felfelé és jobbra van. Kérem, keressenek maguknak helyet, ahol elhelyezhetik a felszerelésüket, és kezdjük el.

– Felteszem a vízforralót – mondta Markham.

*

Pontosan hét nappal később Dr. Bairstow kisebb lázadással nézett szembe. Az ebédlőben egy kis helyet szabadítottak fel, egy asztalt terítettek meg, és Markham éppen egy optimistán elnevezett csirkepörköltet tálalt.

Murdoch óvatosan bökdösött rá.

– Szinte biztos vagyok benne, hogy az ilyesmit tiltja a Genfi egyezmény.

Randallt hallották, amint arról érdeklődik, hogy vajon nem szökött-e meg valami Quatermassból és a Gödörből.

– Tápláló – mondta felháborodottan Markham.

– Szürke. Egyetlen étel sem lehet szürke.

– Azt hiszem, az enyém az előbb megrándult – mondta Evans. – Önök szerint el kéne kábítanom?

– Olcsó – mondta Markham, és felsorakoztatta a másodlagos érveit.

– Biztos vagyok benne, hogy finom – mondta Dr. Bairstow. Elvett egy kétes kinézetű villát, egy jó darabig vitézül rágott, majd lenyelte. Hat szempár figyelte figyelmesen.

Finoman megtapogatta a száját egy darab konyhai papírtörlővel, majd a tárcájában kotorászott, végül előhúzott egy hitelkártyát, amit átnyújtott Guthrie őrnagynak.

– Kérem, tájékozódjon a legközelebbi, ételt szállítani kész létesítmény hollétéről, és sürgősen adjon le egy rendelést.

– Hé – tiltakozott Markham. – Majdnem húsz percig gürcöltem ezen.

Dr. Bairstow nem rezzent össze.

– És mindannyian mélyen hálásak vagyunk az erőfeszítéseikért. Guthrie őrnagy azonban azt tanácsolja nekem, hogy bár a lelkesedése csodálatra méltó, a tehetségét az épület más részlegein talán jobban hasznosíthatná.

– De... – jajgatott Markham, hűen a kulináris alkotásához.

Randall átadta a tányérját. Ahogy Ritter és Evans is. Murdoch talán követte volna a példáját, de úgy tűnt, az ő tányérja odahegesztette magát az asztalhoz.

– Akkor egye meg – mondta Evans.

Markham szemügyre vette az előtte álló tányérokat, amelyek közül az ételek sokon kérget képeztek.

Sóhajtott egyet.

– Csirke- és csemegekukoricaleves, mellé palacsintatekercs. Marhahús és zöldpaprika osztrigaszószban. Édes-savanyú sertésgombóc. Tojásos sült rizs és dupla adag garnélarákos keksz. A második fogásom...

*

A vasútállomásról kilépve Dr. Bairstow megállt, és körülnézett. Azt mondták, hogy az ellenállás első rezdülései azon az éjszakán születtek, amikor kidobták a fasisztákat Cardiffból, és úgy tűnt, nem kétséges, hogy a

város még mindig viseli annak és a későbbi harcoknak a nyomait. Londonnal ellentétben azonban itt nem voltak építkezések, nem voltak állványok, és nem voltak jelei a megújulásnak. Sátrak sorait látta, már ahonnan elég törmelékot takarítottak el. Nem voltak boltok. Csak néhány nyilvános mosdó és főzőhely. Eszébe jutott az újságok címlapja: "Hová tűnt a sok pénz?" Nem Cardiffba, ez nyilvánvaló volt.

A térképét nézve elindult.

Harminc perc gyaloglás után Cathays egyik szűk utcájába ért. Valószínűleg a sok diák miatt ez a környék különösen nagy károkat szenvedett. A legtöbb macskakövet eltávolították. Az utat kráterek tették járhatatlanná. Néhány háznak nem volt teteje, és számos vászonponyvát lobogtatott a szél.

Óvatosan végigsétált az utca jobb oldalán, megszámolta a bejárati ajtókon lévő számokat, és megállt egy bizonyos háznál, körülbelül félúton. Ott bekopogott és várt.

Az ajtót egy kis termetű, világos hajú, fáradt szemű nő nyitotta ki.

– Igen?

– Theresa Mack asszonyt keresem.

– És ki maga?

– A nevem Edward Bairstow, és nagyon messziről jöttem, hogy beszéljek veled.

– Londonból?

– Igen, az is az utam része volt.

A nő felsóhajtott.

– Jobb, ha bejön.

A bejárati ajtó egyenesen a nappaliba nyílt.

Nem volt tévé. Nem volt tűz. Nem volt főzésszag. Egy kis lámpa égett egy fotel mellett. Egy nyitott könyv feküdt gerinccel lefelé a fotelben. Az üres

kandalló másik oldalán egy karosszék állt. Az ablak alatt egy kis asztal és két szék állt. Egy fiatal pár bekeretezett fényképe volt a szoba egyetlen díszé.

Dr. Bairstow megállt az asztal mellett, ránézett a fényképre, és halkán azt mondta:

– Úgy tudom, Ön házas.

– Özvegy vagyok – mondta a nő szűkszavúan. – Kérem, foglaljon helyet.

– Sajnálattal hallom. A közelmúltbeli harcokban történt?

– A barikádoknál, igen. Túlélte Cardiffot és Monmouthot, aztán egészen a legvégén, Londonban esett el. Majdnem akkor, amikor bejelentették a kapitulációt. Még a hídon túlról is hallottam a halk éljenzést, amikor a lövés eldördült. Öt perc múlva már mindenki azt kiabálta, hogy "Tüzet szüntess!" és "Hurrá!", de akkor persze már túl késő volt.

Hosszú csend állt be, és végül Dr. Bairstow azt mondta:

– Épp onnan jövök.

– Újjáépítették már? Gondolom, az elsőbbség Londonnak jár.

– Elkezdtek, igen, de nem történt nagy előrelépés.

– Soha nem történik. Láta Cardiff állapotát?

– Az állomástól való sétám során bőven volt alkalmam megnézni.

– Akkor miért van itt?

– Szükségem van a szakértelmére.

– Már túl öreg vagyok ehhez. A harc vágya már nincs meg bennem.

– Ezt nem hiszem el. Jelenleg azonban a korábbi szakértelme érdekel engem.

– Hogy... az étkeztetés?

– Igen. Jelenleg egy kis szervezetet alapítok, és mi magunknak főzünk. Az erőfeszítéseink nem voltak olyan sikeresek, mint szerettem volna. A

feljegyzéseim szerint ön jelentős sikereket ért el ezen a területen.

– A feljegyzései? Ki maga? Mutasson valami igazolványt.

– Sajnos, nem tehetem. Nekem nincs igazolványom.

A nő szűken nézte a férfit.

– A kormánynak dolgozik?

Csak egy pillanatra engedett meg magának egy kis szórakozott mosolyt.

– Valójában épp most vettem rá őket, hogy dolgozzanak nekem. A finanszírozásomat azonban ők biztosítják – egy harmadik fél révén.

A nő a hideg kandallón keresztül nézett rá. Eszébe jutott, hogy a szoba nagyon csendes. Még az óra ketyegése sem hallatszott.

– Ki maga?

– Már mondtam. A nevem Edward Bairstow, és bár nem szívesen parafrázálom Winston Churchillt, nem tudok mást ajánlani önnek, mint rendkívül kemény munkát, nehéz munkakörülményeket és időnként veszélyes környezetet.

Miután nem kapta jelét annak, hogy a nő reagált volna erre a kijelentésre, folytatta.

– Létrehozok egy szervezetet, amelynek részleteit még nem beszélhetem meg önnel. Az egység Angliában fog működni. A munka szigorúan titkos jellegű lesz, és az alkalmazottaimnak rendszeres és gyakori táplálásra lesz szükségük. Ön teljes ellenőrzést gyakorolna az osztálya felett. Nem hiszek a mikro-menedzsmentben. Káosz lesz. A nap és az éjszaka minden órájában szükség lesz ételre. És nagy mennyiségben. A mindennapokban megkövetelik majd önöktől a csodákat. Valószínűleg nem fognak rendszeresen fizetést kapni. Lehetnek olyan időszakok, amikor egyáltalán nem kapnak fizetést.

– Felvehetem a saját személyzetemet?

– A költségvetési korlátok között igen.

– Megkapják a fizetésüket?

– Valószínűleg nem.

A nő egy ideig csendben ült. Dr. Bairstow, aki talán egy kicsit fáradtabb volt az állomásról való gyaloglástól, mint amennyire be akarta vallani, szintén csendben ült.

– Nem tudná elmondani, hogy mivel foglalkoznak?

– Nem, jelenleg nem tehetem. De azt meg tudom mondani, hogy mit nem fogok csinálni. Soha nem fogok egy olyan szervezet elnöke lenni, amely egy munkacsoportot akar összeállítani, hogy megvizsgálja egy olyan irányítócsoporthoz felállításának lehetőségét, amely egy javasolt bizottság összetételének megfontolására hivatott. A magam módján felépítem, és olyan embereket akarok, akik véghezviszik a dolgokat. Ön is ilyen ember?

Az álla felemelkedett.

– Mikor kell kezdenem?

– Amilyen hamar csak lehet.

– Várjon itt.

Pillanatokkal később egy kis bőrönddel jelent meg újra. Átment az asztalhoz, felvette a fényképet és a könyvét, és gondosan becsomagolta őket.

– Készen állok.

Kiléptek a bejárati ajtón. A nő bezárta maga mögött, és a kulcsokat bedobta a postaládába.

– Menjünk.

A két alak lassan sétált lefelé az utcán a leszálló éjszakába.

– Három.

– Mi az?

– Elnézést kérek. Csak hangosan gondolkodtam.

*

És még egy hosszú vonatút. Ezúttal északra. Miután pusztaszemélyiségével kiűzött egy fiatalembert, aki a Yorkig tartó út során a nyilvánvalóan azoknak fenntartott üléseken ült, akik fizikailag képtelenek állni, Dr. Bairstow kényelembe helyezte magát, és elgondolkodott a stratégiáján. Mint kiderült, teljes időpocsékolás volt.

Felszállt egy helyi vonatra, és Thirskben leszállt, majd átkelt a Píactéren, megkerülte az Óratornyot, és elindult az egyetem – a St. James Campus – felé.

A tavasz olyan gyorsan tavaszodott, ahogy csak tudott. Minden utcáson bólogató nárciszok álltak. Meleg szél fúj. Most az egyszer nem esett az eső.

A St. James épületei jelentős károkat szenvedtek. A nagyterem tető nélkül állt. Minden ablak be volt deszkázva. Jobbra tőle a Barbeck Könyvtár csak egy romhalmaz volt. Dr. Bairstow az udvar bejáratánál állt, és körülnézett. Egy megfigyelő azt mondhatta volna, hogy emlékezett.

Az egyik ajtóból megjelent az egyetem portása.

– Segíthetek, uram?

– Dr. Dowsonhoz vagy Rapson professzorhoz jöttem. Vagy mindkettőhöz. Amelyik könnyebb.

A portás visszabiccentett arra, amerre az előbb jött.

– Fel a lépcsőn és balra, uram. Talán óvatosan kellene eljárnia.

Dr. Bairstow megköszönte, és felment az ódon lépcsőn.

Az épület többi részével ellentétben, amely az akadémia komor csendjét tükrözte, a lépcső tetején lévő folyosón nagy volt a nyüzsgés. Pletykáló diákok sora állt az egyik lambériázott fal mentén, mindannyian egyformán bárgyú arckifejezéssel, és egy ismerős aranyszínű folyadékot tartalmazó üveget szorongattak.

Ez Dr. Bairstow minden kétségét, hogy jó helyen jár-e, azonnal eloszlatta. Pont abban a pillanatban, amikor kinyitotta a száját, hogy udvariasan

érdeklődjön a legközelebbi palackot szorongató diáknál, egy kisebb robbanás történt, és egy ajtónyílásból kellemetlen szagú, fanyar füstfelhő gomolygott ki. Dr. Bairstow becsukta a száját, és várta az események alakulását.

A folyosó túloldalán lévő ajtó némi erővel kilökődött. A diákok, akik nyilvánvalóan ismerték a jeleket, és tudatában voltak annak, hogy valahol biztosan nyitva van egy kocsmá, eltűntek.

Egy apró, kerekded férfi, szemüveggel, amely bizonytalanul egyensúlyozott az orra hegyén, kipattant a folyosóra, a karjával hadonászott, hogy elűzze a gonosz párákat, és belevetette magát a harcba.

– Andrew, te vén bolond, figyelmeztettelek. Nem figyelmeztettelek? – Elfordította a fejét, és valakit megszólított, akit nem látott. – Mr. Cameron, kérem, hívja fel a nevemben a kancelláriát, és emlékeztesse őket – ismét – a sürgős kérésemre, hogy helyezzenek át. Senkitől sem várható el, hogy szemben kelljen dolgoznia... Andrew, mit csinálsz most? Követelem, hogy azonnal hagyd abba! Mindannyiunkat felrobbantasz.

Dühös dörömbölés hallatszott.

Egy hang izgatottan mondta:

– Azt hiszem, tudom, hol rontottam el.

– Mindig ezt mondod.

– Hát, ez általában véve igaz, Octavius. Azt hiszem, ezúttal egy kicsit túl sok vizeletet használtam, és nem elég varangyszékletet.

– Az Isten szerelmére, Andrew, olyan ez itt, mint egy rohadt boszorkánykonyha. Ez meg mi a fene? És ez? És ne, ne mondd meg, mi ez, mert nem akarom tudni.

Egy halk hang türelmesen azt mondta:

– Ez gyújtós, Occy. Vizeletbe áztatod – rengeteg vizeletbe –, a keveréket valamiféle filccé vered, és parázslék. Hordozható tűz. A vikingek sokat használták.

– Te nem vagy viking. És a 21. század megajándékozott minket gyufával. És ez nem parázslott. Felrobbant.

– Igen, azt hiszem, valószínűleg a rossz minőségű vizelet a hibás. Tudod, én a diákokat hibáztatom. Valószínűleg 90%-ban alkohol. Tényleg, ha belegondolsz, a robbanás elkerülhetetlen volt. Vajon rá tudnám-e venni őket, hogy egy-két hétig ne igyanak?

– Andrew, néha úgy érzem, hogy elvesztetted a kapcsolatot a valósággal.

– Hát, ez egy kicsit kegyetlen volt. Igazából, ha már itt vagy, Occy, lennél olyan kedves, és adományoznál...

Ebben a pillanatban Dr. Bairstow úgy ítélte meg, hogy politikailag helyénvaló közbelépni. Kivett a zsebéből egy makulátlan zsebkendőt, a botja egyik végére erősítette, és óvatosan meglengette az ajtóban.

– Uraim, bemehetek?

– Ó, az ég szerelmére, Andrew, felrobbantottál egy civilt. Jöjjön be, uram. Megsérült?

– Semmiképpen, biztosíthatom önöket. Bemehetek?

– Igen, természetesen. Andrew, kérlek, keress az úrnak egy széket.

Rapson professzor magas és nagyon vékony, einsteini hajú férfi volt, aki óvatosan körülnézett, hátha talál egy széket a mennyezetről lelógva. A haja kócos volt, és fehér kabátjának elejét valami olyasmi pettyezte, amit valószínűleg nem kellene túl közelről megvizsgálni.

– Rapon professzort keresem.

– Ó, igen. Az én vagyok. Örvendek. – Mozogni kezdett a szobában, összetört felszereléseket szedegetett össze, és halk, kétségbeesett hangokat adott ki. A folyadék tócsái szerencsétlenül csöpögtek a padlóra.

– Andrew, mit csinálsz?

– A diákok maradék adományait keresem, de úgy tűnik, hogy nem élték túl.

– Hála Istennek. Gyere, ülj le egy pillanatra, itt egy pasas. Vendéged van.

– Nem, nem érti. Ez volt az utolsó... Ó, nos, mindegy, nem számít, még sokan várnak odakint.

– Sajnos, attól tartok, ez már nem így van – szakította félbe Dr. Bairstow.

– Jaj, ne! Most mit tegyek? Gondolom, Occy...

– Egyáltalán nem!

Reménykedve fordult Dr. Bairstow-hoz.

– Azon tűnődöm, uram, hogy zavarhatom-e önt...

Rövid szünet következett.

– Attól tartok, nem.

– Ó, hát akkor gondolom, megint spórolnom kell.

Csüggedten kókadozott egy különleges üvegedény maradványai fölött.

Csend ült rájuk. És nem mutatta jelét, hogy újra felállna.

Mivel úgy tűnt, mindketten megfélemeztek a jelenlétéről, Dr. Bairstow kénytelen volt megszólalni.

– Andrew Rapson professzort és Dr. Octavius Dowsont keresem. Gyanítom, hogy megtaláltam őket.

– Valóban, uram. Miben segíthetünk önnek?

– Uraim, azért jöttem ma ide, hogy személyesen kérdezzem meg önöket, érdekelné-e önöket, hogy csatlakozzanak a projektemhez. Jelenleg nem bocsátkozhatok részletekbe, elég, ha annyit mondok, hogy a munka veszélyes, zajos, kissé szervezetlen és rendkívül titkos lesz.

Mintha egy kapcsolót fordítottak volna át. Mindkét férfi abbahagyta, amit éppen csinált, és lézertekintettel meredtek rá. A két civakodó akadémikus talán mintha soha nem is létezett volna.

– Miért mi?

– A Thirski Egyetem volt az ellenállás központja az országnak ezen a részén, és az általam olvasott jelentések alapján önök ketten az ellenállás központjának is a középpontjában álltak. Az egyetem sokat szenvedett a fasiszta erőkkel szembeni kiállása miatt. Van egy tervem, amely mindenkinek hasznára válik – nekem, önöknek és az egyetemnek.

Rapson professzor összefonta a karját.

– Tud erről a kancellár?

– Tud. Kiterjedt megbeszéléseket folytattunk.

Dr. Dowson finoman elmosolyodott.

– Gondolom, alig várta, hogy megszabaduljon tőlünk.

– Valójában nem. Nagyon nem szívesen veszítené el egyikőjüket sem, de elismeri a munkám fontosságát, és elismeri az önök értékét is.

– Még nem mondta el nekünk, hogy mi a projektje.

– Nem, még nem.

– Vagy hogy hol található.

– Attól tartok, ezt sem mondhatom meg. De ebben az országban lesz.

– Mit fogunk csinálni?

– Ezt az információt még nem áll módomban elárulni.

– Tudna nekünk részleteket mondani?

– Nem igazán, nem.

– Szóval, csak hogy összefoglaljam – azt akarja, hogy egy ismeretlen projektben dolgozzunk egy ismeretlen helyen?

– Így van.

– És a munka veszélyes...?

– És zajos és szervezetlen.

Egymásra néztek.

– Van még valami, amit tudnunk kellene?

– Rendszeres bérezés valószínűleg nem lesz.

– Nos, ebben az esetben... – Egymásra néztek, majd visszanéztek Dr. Bairstow-ra, és lelkesen bólogtak. – Elfogadjuk.

– Jó. – Dr. Bairstow felállt, és elővette a zsebkendőjét. – Mindkettőjünkkel hamarosan felveszem a kapcsolatot. Engedjék meg, hogy odaadjam a névjegykártyámat.

Dr. Dowson átfordította.

– Csak a neve van rajta.

– Így van. Uraim, majd jelentkezem.

Megfordult, és visszament a füstön keresztül a lépcsőn lefelé. Lent megállt, hogy felvegye a kesztyűjét, majd elővette a jegyzetfüzetét, kipipált kettőt, és elégedett mosolyt engedett meg magának.

Négy és öt. Kitűnően haladunk.

*

Az idő telt – és ki tudná ezt jobban, mint a St. Mary lakói?

Az ételek mérhetetlenül javultak. Bár ahogy Randall úr megjegyezte, Mrs. Mack akár egy döglött kutyából készült szendvicset is felszolgálhatna, az még mindig hatalmas előrelépés lenne Markham erőfeszítéseire képest. Ezt a kijelentést enyhe dulakodás követte.

Folyamatos járműáradat kanyargott a kátyúk között, hogy Mr. Strong utasításai szerint szállítsák a rakományukat. A szerkezeti munkálatok megkezdődtek, és jól haladtak, amíg a Társaság a Történelmi Épületek Védelméért meg nem jelent a papírmunkával, és gátat nem szabott mindennek.

A könyvtár lassan kezdett formát öltetni. Dr. Bairstow úgy vélte, hogy a könyvtár talán kevésbé lassan alakult volna ki, ha Dr. Dowson nem kiáltott

volna fel folyton izgatottan, és nem ült volna le, hogy a feladatáról megfeledkezve elolvasson valami rég elfeledett kincset.

Rapson professzor, senki által nem sejtett okból, megkísérelte egy automata ostromgép megépítését. A méretarányos modell és egy régi fűnyíró motor kombinációja túl soknak bizonyult laboratóriumának belső falai számára, amelyek közül az egyik összeomlott a robbanásban. Azzal vádolták, hogy még a cement megszáradása előtt megpróbálta lerombolni a St. Maryt, és miután kénytelen voltak evakuálni, amíg a mennyezetet kitémasztották és más biztonsági intézkedéseket hoztak, tiltakozásul visszavonult, hogy a könyvtárban segítsen Dr. Dowsonnak. A heves tudományos vita hangjai hamarosan visszhangoztak az épületben. Ahogy Guthrie őrnagy mondta, ez azonban mindkettőjüket lefoglalta és így legalább nem voltak útban.

Az életkörülmények kissé spártaiak maradtak. A St. Mary, miközben továbbra is elképesztő ütemben szívta fel a pénzt, nagyon keveset tudott nélkülözni a kényelemre.

Dr. Bairstow egyik késő este arra ébredt, hogy az ablaka alatt heves suttogást hallott. Egy pillanattal később egy jármű köhögött fel, és elhajtott. Csend lett. Dr. Bairstow megfordult, és újra lehunyta a szemét.

Másnap reggel két asztal, fél tucat szék és egy kanapé tűnt úgy, mintha egyik napról a másikra rejtélyes módon materializálódott volna. A következő éjszaka három egyszemélyes ágyat szereztek be. Az azt követő éjszakán úgy tűnt, hogy a St. Maryben a szekrénytündér tett látogatást. Dr. Bairstow némi sajnálkozással kérte Markham úr mielőbbi jelenlétét.

Dr. Bairstow irodájába a szokásos napsugaras mosolyával, egyik kezében bűvársisakot, a másikban egy kalapácsot szorongatva pattant be.

Dr. Bairstow igazi hősiességgel nem kérdezett semmit.

– Jó reggelt, uram. Engem keresett.

– Jó reggelt, Mr. Markham. Úgy tűnik, hogy az egész egységemben rengeteg bútor jelenik meg.

– Igen, uram.

- Papírokat viszont nem láttam.
- Nem, uram.
- Megkérdezhetem, honnan származik ez a váratlan adomány?
- Természetesen, uram.

Csend.

– Kérem, tekintse a kérésemet utasításnak, hogy magyarázza el ennek a váratlan jutalomnak az eredetét.

– Elnézést, uram. Az önkormányzati borralaló.

– Attól tartok, nem egészen értem.

– Van néhány nagyszerű cuccuk, uram. És kötelességünk újrahasznosítani – tette hozzá, és minden pórusából (többek között) erény szivárgott.

– De, és javítson ki, ha tévedek, a kommunális szeméttelen – bárhol is legyen az – arra való, hogy az emberek kidobják a nem kívánt, elhasználódott, esetleg fertőzött háztartási cikkeket? – mondta.

– Nem, pontosan, uram. Így van.

– Két dolog miatt aggódom, Mr. Markham. Az első a háztartási tárgyak szinte biztosan illegális elszállítása, és annak következményei, ha Önt elfogják; a második pedig a benne élő változatos és kétségkívül nehezen kiirtható vadon élő állatok.

– Nem probléma, uram. Már elintéztem. Rapson professzor előállt valamilyen spray-vel és...

Dr. Bairstow feltartotta a kezét.

– Kérem, ne mondjon többet.

– Rendben. Volt még valami más is, uram?

– Ha visszautalhatnék az előző megjegyzésekre, ami a...

– Ezek olyan dolgok, amiket már senki sem akar használni, uram. Ez újrahaznosítás. A St. Mary zöldül.

– Ebben nem kételkedem, bár lehet, hogy nem ugyanarra a dologra gondolunk.

Mr. Markham a megdöbbenet aggodalom arc kifejezését öltötte magára. Aggódó tekintetét Dr. Bairstow-ra emelve, szánakozva mondta:

– Nem ártunk senkinek, uram.

Dr. Bairstow elgondolkodott az előtte lévő jámbor arcon.

– Bár biztos vagyok benne, hogy ez beválik az idős hölgyeknél, a bíráknál, és amennyire tudom, Guthrie őrnagynál is, nálam nem.

Markham visszanyerte szokásos arc kifejezését.

– Nem, uram. Azt akarja, hogy leálljunk?

Dr. Bairstow egyik hegyes kupacból a másikba tologatott néhány aktát.

– Elnézést kérek. Néha egy kis süketség gyötör. Nem hallottam az utolsó kérdését.

– Én nem mondtam semmit, uram.

– Örülök, hogy megértjük egymást.

*

A St. Mary első, teljes személyzetet érintő általános eligazítása igazi mérföldkőnek számított. Különösen akkor, amikor világossá vált, hogy a teljes személyzeti eligazítás csak az volt. Egy eligazítás az egész személyzet számára.

– Mindannyian ennek az egységnek a tagjai vagyunk. Döntéseket hoznak, intézkedéseket hoznak, és irányelveket fogadnak el. Mindenkit érint és mindenkit bevonunk. Az egységtől való fizikai távollétre súlyos betegség és bizonyos esetekben a halál az egyetlen kifogás, amelyet hajlandó vagyok figyelembe venni, és csak akkor, ha a megfelelő papírokkal együtt vannak. Mr. Markham és Mr. Randall, kérem, adják át üdvözetemet az

adminisztrációs és konyhai személyzetnek, és kéri meg őket, hogy legyenek szívesek csatlakozni hozzánk. Köszönöm.

Néhány perccel később, a nagyobb hallgatóság előtt folytatta.

– Mint tudják, a Thirski Egyetem égisze alatt működünk, és holnap az új kancellárjuk, Dr. Evelyn Chalfont látogatást tesz nálunk. – Szünetet tartott, kissé elmozdította a súlypontját, majd folytatta. – Hálás lennék, ha most az egyszer az első benyomás erről az egységről kedvező lenne. Mr. Strong, tudom, hogy a terület makulátlan lesz. Mrs. Mack, úgy tudom, már megkezdte az előkészületeket egy különleges ebédre, és Mrs. Enderby körbevezeti őket a Gardróbban.

Többet nem mondott, és azonnal áttért egy másik témára, de előtte még megragadta Guthrie őrnagy tekintetét. Nem váltottak szót, de világosan megértették, hogy Markham úr és Rapson professzor, ha nem is zárják be őket a pincébe, de szinte biztosan huszonnégy órás felügyelet alatt lesznek, mert semmi sem zavarhatja meg a St. Mary józan, kissé unalmas, a történelmi kutatásnak szentelt intézményként való bemutatkozását.

*

A kérdéses napon fél tizenkettőkor egy rózsaszínre és sárgára festett, ütött-kopott Mini, amely minden nyílásából füstöt okádott, állt meg a St. Mary bejárati ajtaja előtt. A sofőroldali ajtó nyikorogva kinyílt, és egy meglepően fiatal, sötét hajú nő szállt ki belőle, kezében egy locsolókannával.

Mr. Strong előresietett.

– Jó reggelt, kancellár asszony.

A nő kissé zaklatottnak tűnt.

– Ó, jó reggelt! Mr. Strong, ugye?

– Így van, asszonyom. Megszabadíthatom a szerszámtól?

– Ó, igen. Köszönöm szépen. Ha egy kicsit lehűlt, nem tudna rá még egy kis vizet spriccelni? Sajnos gyorsabban iszik, mint egy politikus, amikor valaki más állja a számlát. Edward itt van?

Dr. Bairstow megjelent.

– Á, Edward. Jó reggelt! Amint látja, megcsináltam. Azt mondta, hogy nem fogom, de sikerült. Fizessen.

Dr. Bairstow szemügyre vette a kis fémkupacot, amely jelenleg az egész községben csökkenti az ingatlanok értékét.

– Te jó ég, Evelyn. Úgy tűnik, egy szelet Battenberg-tortával hajtott ide.

– Nem tudom, mire gondol – mondta védekezően. – Úgy megy, mint egy bomba.

– Nem a legvidámabb hasonlat ebben az összefüggésben. Megkínálhatom egy kávéval?

– Istenem, igen.

A nő felmerészkedett a lépcsőn, és belépett a St. Marybe.

Kényelmesen elhelyezkedett Dr. Bairstow irodájában, megkeverte a kávéját, és rámosolygott a férfira. Dr. Bairstow rájött, hogy nem tudja megállni, hogy ne mosolyogjon vissza.

– Kancellár asszony...

– Evelyn...

– Evelyn. Kérem, ne vegye ezt semmiféle kritikának, de most már biztosan vége annak, hogy politikai ellenfeleit a diákok felelőtlen viselkedésének bemutatásával kell lefegyvereznie. Könnyedén idejöhett volna a szolgálati kocsijával, a vezető oktatókkal körülvéve, és élvezhette volna a Thirski Egyetem kancellárjának megfelelő státuszt.

– Ne beszéljen nekem a vezetői karról! Egy rakás önző, politikai csódtömeg. Ismeri a mondást: „Aki tudja, csinálja. Aki nem tudja, az tanítja.” És azok, akiknek fogalmuk sincs arról, hogy mi is ez az egész, azok az én vezetői karom tagjai. Sajnálom, Edward, de ez egy szabadnapom jellege. Biztosan nem fosztana meg attól a szórakozástól, hogy visszamenjek, és kiderítsem, mit csináltak a szemetek, amíg én hátat fordítottam. – Megkeverte a kávéját.

– Tisztában voltam vele, hogy az ön kinevezése kissé ellentmondásos, de tényleg ennyire rosszul állnak a dolgok?

– Vannak, akik úgy érzik, hogy az ellenállás megszervezése valójában nem csak alkalmatlanná tesz erre a pozícióra, hanem egyenesen veszélyessé. Nem számít, hogy Thirsk volt a rendszerrel szemben állók gyülekezőhelye. Nem számít, hogy mi inspiráltuk, óvtuk, védtük és... – Megállt. – Nos, tudja, mire gondolok.

– Valóban tudom. Csak az döbbsent meg, hogy az ellenfelei ennyi éven át figyelték magukat akcióban, és még mindig azt hiszik, hogy megvan a képességük arra, hogy elintézzék magukat. Hogy fél kézzel a háta mögött sem tudtak önnel elbánni, miközben egyidejűleg a Pénzügyi Bizottság elnöki tisztét is betöltötte. – Nevetett. – Tudnia kell, hogy sokkal könnyebb elbánni a szemből ránk lövöldöző ellenséggel, mint azokkal az árnyéklényekkel, akik hátba akarnak szúrni.

– Biztos vagyok benne, hogy ön több mint alkalmas arra, hogy elbánjon ezekkel a... ööö... árnyéklényekkel.

– Nem fognak nekem gondot okozni. Tudom, hogy ellentmondásos kinevezésem volt, de azt hiszem, az az érzésem, hogy újramezdődik... Emellett néhány árnyéklény nem volt olyan... egyértelmű... a lojalitásában, mint amilyen lehetett volna. Tudom, és ők is tudják, hogy tudom. Előcsalogatom őket. Csak idő kérdése. – Pajkosan elvigyorodott. – Talán Rapson professzor tudna nekem valami lenyomozhatatlan szert főzni. Egyébként hogy van?

– Jól.

– És Dr. Dowson?

– Ugyanúgy.

– Az jó. Egyáltalán nem tetszett volna nekik az új rendszer, és a felkelés során tett nagyszerű erőfeszítéseik után mindketten jobbat érdemeltek volna. Örülök, hogy ön felvállalta őket. Melyik padlásra zárta Rapson professzort erre a napra?

– Kancellár asszony, meg vagyok döbbenve, hogy képesnek tart egy ilyen tetre.

– Elnézést. Akkor az alagsorban van.

– Természetesen. Újratölthetem a csészéjét?

– És mi van Önnel, Edward? Most, hogy a finanszírozása végre biztosított, biztosan leküzdötte a legnagyobb akadályt. Ha volt is valaha szabadságon, még nem hallottam róla. Bizonyára nem ártana Önnek pár nap szabadság.

Dr. Bairstow elgondolkodva bámult a csészéjébe.

– Valójában éppen egy ilyen gondolattal játszottam. Igaza van. Nemrég tettem egy ígéretet valakinek, és ezt be kellene tartanom. Néhány nap távollét... nagyon kellemes lenne.

– Kitűnő. Nem mondok többet. Szóval, mit szeretne nekem ma bemutatni?

*

A látogatás jól sikerült. A kancellár igen elégedett volt. A St. Mary is elégedett volt. Enderby asszony körbevezetése a Gardróbban különösen nagy tetszést aratott, és valószínűleg ezzel a pozitív megjegyzéssel akarta befejezni a látogatást, és Dr. Bairstow visszakísérte a kancellárt a kocsijához.

Mr. Strong közeledett, locsolókannával a kezében.

– Remélem, nem probléma, asszonyom, de néhányan közülünk vetettünk egy gyors pillantást a motorháztető alá, és mostantól nem lesz semmi gondja. Különösen nem a kis füstölő tartály miatt, amelyet a jelek szerint a karburátor mögé rejtett. Kicsit értetlenül álltunk a célját illetően, hölgyem, különösen, mivel a motor többi része olyan jól karbantartott.

A kancellár arca csillogott a huncutságtól.

– A titkom kiderült. Remélem, nem akarja visszakapni a pénzét, Edward. Most mennem kell. Köszönöm szépen mindenkinek. Kellemes napot kívánok.

– Örömkre szolgált, kancellár asszony. Talán megengedné Mr. Strongnak, hogy átadja önnek a locsolókannát.

Végignézte, ahogy az aprócska autó végigrohan a felhajtón, alig egy centiméterrel a kapu szélétől átvág, és elrobog.

– Á, Mr. Murdoch.

Az elhaladó Murdoch, aki megesküdtött volna rá, hogy Dr. Bairstow semmiképpen sem tudhatta, hogy mögötte van, zavartan megállt.

– Murdoch úr, talán felvilágosítana, hogy Rapson professzor miért igényelt húsz gallon tejet és húsz üveg mézet?

Murdoch pislogott. Hogy őszinte ártatlanságból, vagy halogató taktikából, azt lehetetlen volt megmondani. Arcán az ártatlanság és a segíteni akarás vágya ragyogott.

– Elnézést, uram?

– Tej? Méz?

Murdoch úr láthatóan elgondolkodott a dolgon.

– Talán egy reggeli parti, uram. – Aztán, talán úgy érezte, hogy ennél többre van szükség: – Bibliai témával?

Dr. Bairstow értetlenkedő tekintete emlékeztette rá – nem mintha szükség lett volna rá –, hogy a humor a St. Maryben néha kétélű fegyver lehet.

Murdoch arcán sugárzó jóindulat jelent meg.

– Fogalmam sincs, uram. Mennyire nagyon akarja tudni? Szeretné, ha utánajárnék?

– Nem vagyok benne biztos, hogy a válasz érdemben hozzájárulna a lelki békémhez, Murdoch úr, de ettől függetlenül köszönöm az ajánlatát.

*

Hogy a St. Mary kezdett önálló entitássá válni, az abból is látszott, hogy Dr. Bairstow egyre több időt töltött egy papírhalmokkal teli íróasztal mögött.

Markham megjegyezte, miközben orrát belemélyesztette egy szerinte jól megérdemelt sörbe, hogy minél nagyobbak a papírhalmok, annál rövidebb a vérmeáskélete. Ezt a kijelentést nem vitatták.

Az elvégzendő munka mennyiségét tekintve Dr. Bairstow-nak megbocsátható lett volna, ha elhalasztja egy több mint két évvel ezelőtt tett apró ígérété. Azt azonban, hogy nem felejtette el, bizonyította egy beszélgetés, amelyet Enderby asszonnyal, a Gardrób vezetőjével folytatott, aki nyugodtan hallgatta az utasításait, jegyzetelt, és érdeklődött, hogy van-e a hölgynek kedvenc színe.

Dr. Bairstow elmosolyodott.

– Azt hiszem, a zöld lenne a legmegfelelőbb. Egy halványzöld.

A nő bólintott, és összeszedte a jegyzeteit.

– A hét végére elkészülök vele, Dr. Bairstow – és elhagyta a szobát.

Dr. Bairstow néhány percig mozdulatlanul ült, majd sóhajtott, felkapta a tollát, elővett egy üres küldetési dossziét, és elkezdte kiszámítani a koordinátákat és megtervezni a feladatot.

Pontosan úgy, ahogy Enderby asszony megígérte, öt nappal később egy tengerzöld selyemből készült báli ruha lógott az ajtaja hátulján, gondosan bebugyolálva egy ruhazsákba. Időnként felemelte a fejét, és ránézett, kicsit elmosolyodott, majd folytatta a munkáját.

Amikor végre mindent a saját megalégedésére rendezett el, a telefonhoz nyúlt, és tárcsázott egy számot.

Talán szerencse, hogy egyedül volt.

*

Óvatosan visszatette a kagylót, néhány pillanatra megállt, arca kifejezéstelen volt, majd tárcsázott egy második számot.

– Redhouse Idősek Otthona.

– Beszélhetnék Mrs. Greennel, kérem?

– Sajnálom, uram. Nincs itt senki ezen a néven.

– Talán Mrs. Bessantot kellett volna mondanom? Angela Bessant?

Olyan hosszú szünet következett, hogy a következő szavak nem értek meglepetésként.

– Sajnálom, uram, Bessant asszony a múlt héten meghalt.

Dr. Bairstow nagyon gondosan igazította az aktáit az íróasztala széléhez.

– Ez nagyon... hirtelen történhetett.

– Úgy volt, uram. Nem hiszem, hogy bármelyikünknek, legkevésbé Bessant asszonynak, fogalma lett volna arról, hogy milyen kevés ideje van hátra.

– Úgy tudom, a fia külföldön szolgált. Vele volt, amikor...?

– Nem, uram. Sajnos nem tudott időben ideérni.

– Megkérdezhetem, hogy keresett-e valakit?

– Ön... Dr. Bairstow?

A férfi ismét megköszöri a torkát.

– Én vagyok, igen.

– Többször beszélt önről, uram. Azt mondta, hogy valahányszor káposztaillatot érzett, mindig önre gondolt. Igaz ez?

Megint megköszöri a torkát.

– Igen, így van.

– Nem volt semmilyen elérhetőségünk, uram, és a hölgy néha összefüggéstelenül beszélt. Sajnálom, de nem tudtuk megtalálni önt.

A csend meghosszabbodott.

– Attól tartok, uram, átesett a ló túloldalára. Kezdett izgatottá válni, és amikor nyilvánvalóvá vált, hogy nincs... hogy nincs túl sok ideje hátra, folyton kérdezősködött, azt mondtam neki, hogy ön éppen lent van,

bejelentkezik. Elmosolyodott, és azt mondta: "Tudtam, hogy eljön." És aztán tényleg, uram, tényleg csak elaludt.

– Értem. Ez egy kedves gondolat volt. Köszönöm, nővér.

– Tehetek valamit önért, uram?

– Köszönöm. Nem.

Nagyon óvatosan, a kezére koncentrálnak visszatette a kagylót, és egy ideig mozdulatlanul ült.

Hosszú árnyékok vándoroltak csendben a szőnyegen.

Mereven felállt, és kinyitotta a ruhásákokat. A tengerzöld selyem gyengéden csillogott a félhomályban. Kinyújtotta a kezét, és csak az ujjai hegyével érintette meg az anyagot. Csak egy pillanatra.

Mozgást hallott a külső irodában, és megszólalt:

– Igen?

Randall dugta be a fejét az ajtóba.

– Csak a postáért jöttem, uram. Van valami?

Dr. Bairstow egy hirtelen határozott mozdulattal felhúzta a cipzárt a ruhásszatyorral.

– Lenne olyan kedves, és köszönetemmel együtt visszaadná ezt a ruhát Mrs. Enderbynek? Sajnos már nincs rá szükség.

– Természetesen, uram.

Eltűnt, és léptei csattogva hallatszottak a folyosón.

Dr. Bairstow visszatért az íróasztalához, lezárta a küldetés aktáját, és megjelölte, hogy el kell égetni.

Mrs. Green nem megy el a bálba.

*

Az éjszaka nagyon sötét és csendes volt, még a St. Maryben is. Most az egyszer csend volt az épületben. Dr. Bairstow az íróasztalánál ült, és az előtte lévő üveget és poharat bámulta. Már jó ideje nem mozdult.

Mindenkinek van egy privát arca. Az, amelyet akkor viselünk, amikor a küzdelem túl sok lesz. Amikor a siker lehetősége nagyon távolinak tűnik. A privát arc, amit soha senki nem lát.

Megrázta magát, és ismét az üvegért nyúlt, és miközben ezt tette, valaki kopogott az ajtón.

A privát arc elmenekült. Megvonta a vállát.

– Jöjjön be.

Az ajtó kinyílt, és egy magas, elegáns, meghatározhatatlan korú nőt mutatott. Sötét haját takaros francia kontyban hordta. Fekete blézere kifogástalanul szabott volt. Csendesen állt az ajtóban, és várt.

Nagyon sokáig nézték egymást, amíg Dr. Bairstow hátradőlt a székében, kissé elmosolyodott, és azt mondta:

– Jó estét! Ha az asszisztensi álláshirdetésre érkezett, akkor még nem adtam fel a hirdetést.

– Nem, én más miatt jöttem.

A látogató a székét az íróasztal másik oldalára húzta.

– Azt hiszem, ezen az oldalon mindig is kényelmesebben fogom érezni magam.

– Lehet, hogy nem lesz rá lehetősége.

Újra megtöltötte a poharát.

A nő összekulcsolta a kezét.

– Történt valami?

– Valójában nem. Semmi sem történt. Túl későre hagytam, és most már – túl késő. Most... semmi sem fog történni.

Nem mondott semmit.

A férfi gesztikulált.

– A mai napig nem is tudatosult bennem, hogy mennyit tettem bele magamból a St. Marybe. Hogy mennyit követel tőlem. És mindig is követelni fog tőlem. És még mindig nincs befejezve. Közel sincs.

– Nem hiszem, hogy a befejezés a kérdés.

– Az asszisztensemként van itt?

– Nem, még nem.

– Miért nem? – Körülnézett a rendezetlen szobában, az akták, kockák és adatpálcikák halmain. – Legalább egyikünknek valami hasznosat kellene csinálnia.

A nő egy kézmozdulattal elhessegette a tántorgó papírhalmozatokat.

– Maga magányos.

A férfi keserűen mosolygott a poharába.

– Még a legmagányosabb ember sem szereti, ha erre rámutatnak.

A nő nem törődött a férfi közbeszólásával.

– Nincs senkije. Nem a saját idejében van. Egyedül van. A feladata herculesi. Természetes, ha néha úgy érzi, hogy túlterhelt, és Leon Farrell, az egyetlen ember, aki talán megérti a mai veszteségét, még nincs itt. Teljesen és totálisan egyedül van.

– Remélem, nem azért van itt ma este, hogy támogatást és bátorítást nyújtson, mert... – erőlködött. – Miért van itt?

– Hogy támogatást és bátorítást nyújtsak.

– Hivatkozhatok az előző kijelentésekre?

A nő nem szólt semmit.

A férfi a poharával játszott.

– Azt hiszem, talán rossz embert választottak.

– Ön önként jelentkezett erre a feladatra, és ők pontosan a megfelelő személyt választották.

A férfi kibámult az ablakon a sötétbe.

– Emlékeztetett valakire, akit régen ismertem a jövőben, aztán ma megtudtam a nevét. Az igazi nevét.

– Igen, rokonok voltak.

– Néha elgondolkodom azon, hogy nem vagyok-e elátkozva.

A nő nem válaszolt.

– Annyira túlmutat a lehetőségen, hogy egy nap találok valakit, és ő nem hal meg?

– Nem lesz mindig egyedül.

A férfi kiürítette a poharát.

– Miért nem a hirdetésre jött?

– Nos, még nem adta fel.

– Nem tudom elképzelni, hogy ez valaha is megállítaná magát.

A nő mosolygott.

– Számos asszisztense lesz előttem.

– Miért?

– Annál jobb, hogy értékelni tudja a tehetségemet, amikor megérkezem.

A férfi sóhajtott, és megfordította az üres poharat az asztalán.

A nő előrehajolt, és felkapcsolta az íróasztala lámpáját. Az árnyékok elszálltak. Felállt, az ablakhoz fordult, és elhúzta a függönyt, elzárva a sötétséget.

A hangja kardként hasította a levegőt.

– Ragyogó és briliáns emberekkel fogja körülvenni magát. Az épület visszhangozni fog az ötletek, a viták és az időnként bekövetkező kisebb robbanások hangjától. Egyszerre lesz diadal és katasztrófa. Lesz kiemelkedő bátorság és szívszorító árulás. Lesz szerelem és veszteség. Lesz odaadás a kötelesség és egymás iránt. Lesz árulás és vereség. Lesz tragédia és halál. Vezetni, inspirálni és védeni fog. És ha egyszer átlépnek ezeken az ajtókon, ebben az egységben senki sem lesz többé egyedül.

A nő az ajtó felé indult.

– Mindig itt leszek?

A nő hangja nagy távolságból jött.

– Nem, nem leszek. De mindig itt leszek, amikor a St. Marynek szüksége van rám.

Az ajtó becsukódott, és Dr. Bairstow ismét egyedül maradt.

Egy darabig gondolataiba merülve ült, majd előrehúzta a székét, az üveget és a poharat az alsó fiókjába tette, találomra kinyitott egy aktát, és dolgozni kezdett.

*

A K+F-en kívül sarokba szorítva, és mivel nem volt elég gyors a mielőbbi meneküléshez, Dr. Bairstow jóindulatúan mosolygott a Sötétség Erőinek, vagy ahogyan valószínűleg jobban szerették volna, hogy hívják, a Társaság a Történelmi Épületek Védelméért két képviselőjére.

– Megállapodtam az új személyzeti blokk módosításában. Egyetértettem azzal, hogy a hangárt a főépület mögött helyezték el, hogy az eredeti homlokzat érintetlen maradjon. Kérem, mutassa be nekem a mai napon az észszerűtlen követeléseik listáját, amelyek mindegyike nyilvánvalóan arra szolgál, hogy megakadályozza a projektem megvalósulását.

Egy komoly fiatalember, akinek a kardigánját nyilvánvalóan egy szerető édesanya kötötte, még feljebb tolt az orrába a szemüvegét, és idegesen így szólt:

– Nos, hogy őszinte legyek, Dr. Bairstow, van egy terület, ami Miss Spindle-nek és nekem különös aggodalmat okoz.

Miss Spindle, karján egy rakás mappát szorongatva, csodálkozva nézett fel rá.

– Csak egy? – kérdezte Dr. Bairstow.

A fiatalember áthelyezte a súlypontját, és gondolatban felkötötte a gatyáját.

– Úgy tudjuk, hogy ez végül is egy oktatási intézmény lesz.

– Ez egy olyan lehetőség, amely úgy tűnik, hogy minden egyes nappal egyre távolabb kerül a távoli jövőbe.

– Uram?

– Kutatási intézmény, igen. A Thirski Egyetem égisze alatt.

– Meg kell kérdeznem, uram...

– Igen?

– A robbanásbiztos ajtók?

– Csak elővigyázatosságból. Semmi ok az aggodalomra.

– Milyen elővigyázatossági intézkedés?

– Bármi ellen, ami elromolhat.

– Mi romolhat el annyira, hogy szükségük van egy sor robbanásbiztos ajtóra? Atomot hasítanak?

– Te jó ég, nem. Nos, szándékosan biztosan nem.

Dr. Bairstow szünetet tartott, várva egy olyan szervezet képviselőinek reakcióját, amely híres a humorérzék hiányáról. Egy idő után nyilvánvalóvá vált, hogy a hírnevük sértetlen marad.

– Valójában azért vannak ott, hogy megvédjék a régi épületet. Teljesen működő K+F részlegünk lesz, és az ő feladatuk – nos, mondhatni, a

gyakorlati történelem. Nem tudom, ismeri-e a görögtüzet? Vagy van-e fogalma a követő gépek ballisztikus tulajdonságairól? A robbanásbiztos ajtók kizárólag azért vannak itt, hogy megvédjék ezt a szép, régi épületet minden olyan kellemetlenségtől, ami akkor történhet, miközben a tudományos elme megállíthatatlanul halad előre a tudás keresésében.

Szünetet tartott, a botjára támaszkodott, és ismét jóindulatúan mosolygott rájuk.

Azok hátraléptek.

– De a tervek szerint a kutatás-fejlesztés a főépületben lesz elhelyezve.

– Ez így van.

– Tehát... ezt a helyet is elfoglalják majd?

– A K+F személyzet minden bizonnyal sokszor jelen lesz.

– De az épület hatalmas. Gyakorlatilag egy repülőgéphangár. Mi az ördögnek van szüksége ekkora helyre?

– Kedves uram, próbálta már valaha rekonstruálni a hastingsi csatát? Nem várhatja el tőlem, hogy az egész szász had egy kis hálósoba méretű területen elférjen.

– Az épületben fog csatákat vívni?

– Csak ha odakint esik.

Egymásra meredtek, a kölcsönös értetlenség ködében sodródva. A későbbiekben Dr. Bairstow gyakran megjegyezte, hogy a Társaság a Történelmi Épületek Védelméérttel való hosszan tartó kapcsolattartás minden könnyelműséget, ami valaha is megvolt benne, kiszívott a lelkéből, és minden panaszát nekik kell címezni. Három példányban. Teljes dokumentációval, a megfelelő tervekkel, ábrákkal és kivetítésekkel együtt, amelyek mindegyike ellenjegyzett, keltezett és hivatalos jóváhagyással ellátott.

Újra megpróbálta.

– Nem, ha nem tudunk ma valamilyen kompromisszumot kötni. Ha jól értem, az önök feladata az, hogy tanácsot és információt adjanak egy műemléképület felújításához. Nem az a feladatuk, hogy megkérdőjelezze az épület rendeltetését.

– Nos, valójában... – kezdte a fiatalember, aki eléggé biztos volt benne, hogy ez így van.

– A megfelelő engedélyek beszerzése megtörtént, és a terveket jóváhagyták. Több megbeszélhivaló tényleg nincs.

– De...

– Azt hittem, tökéletesen világossá tettem. Ezt a projektet a megadott időpontra be kell fejezni. Nagyon sok múlik ezen. Biztos vagyok benne, hogy ön is ugyanolyan elkötelezett...

Miközben beszélt, kinyitott egy ajtót, és megállt a küszöbön.

Ellentétben a K+F többi részével, amelyet szinte állandóan különféle kacatok temettek maguk alá, ez a szoba üres volt. Vagy inkább majdnem üres. Ebben a pillanatban és ebben a társaságban Dr. Bairstow egy csomó pénzt, amivel nem rendelkezett, odaadott volna azért, hogy ez a szoba üres legyen. Sajnos nem volt az.

Markham, Ritter, Weller és Evans urak, az ágyékkötőnek használt, igen szakszerűtlenül összekötözött konyharuhától eltekintve meztelenül álltak mozdulatlanul a sarkokban, látszólag tetőtől talpig méz és enyhén savanyú tej keverékében fuldokolva.

A szelíd nevelésű Miss Spindle, aki évek óta furcsán fogékony volt a meghökkentő kötöttruhát viselő férfiakra, most kezdte érzékelni, hogy a látóköre szükségtelenül beszűkült, és előrébb húzódott, hogy tisztábban lásson.

Maga Rapson professzor pompás alakként rajzolódott ki a terem közepén álló aranyozott nyugágyon fekve. Hosszú fekete parókát és aranyszínű tunikát viselt, és amennyire Dr. Bairstow meg merte állapítani, mézmentes volt.

Dr. Dowson, aki méhésmaszkot viselt, ami szerencsére elnyomta a panaszait, éppen azzal volt elfoglalva, hogy több ezer bogarat öntsön be a szobába.

– Készen állnak?

Rapson professzor egy olyan gesztussal, mint amikor Ramszesz a kádesi csatában szabadjára engedte a seregét, jelezte, hogy valóban készen áll. Várakozással teli zsongás töltötte be a termet. Leginkább a legyek zümmögése.

A fogságból kiszabadulva néhány pillanatig körbeugráltak, feltehetően tájékozódtak, majd egy-két példánytól eltekintve, akik izgatottságukban a földre estek, és most a hátukon fekvé lóbálták a lábukat a levegőben, a teremben minden kék bogár Rapszon professzorra telepedett.

Dr. Bairstow óvatosan becsukta az ajtót, és a folyosóra vezette zavart vendégeit.

– Mi az ördög...?

– Emberi légyapír – mondta Dr. Bairstow olyan hangon, amelyből megértették, hogy most már minden szükséges információ birtokában vannak ahhoz, hogy pontosan tudják, mi folyik itt.

– Tessék?

– Emberi légyapír. Az egyik fáraó – sajnálom, nem emlékszem, melyikük –, hogy távol tartsa a legyeket a szent személyétől, méz és tej keverékével borította be a rabszolgáit, és a palotája körül állomásoztatta őket.

– De ez nem működött. Vagy igen? Úgy értem... az a szegény ember... be volt borítva....

– Gondolom, az aftershave-je volt – mondta Dr. Bairstow, kihasználva pillanatnyi zavarodottságukat. – Ha aláírná itt, kérem... és itt... és itt... és itt. Köszönöm szépen.

*

A szerkezeti munkálatok nagy része befejeződött, és a St. Mary állítólag időjárásállóvá vált. A különféle bútortárgyak továbbra is gombamód szaporodtak. Néhány esetben szó szerint. Összetéveszthetetlen függönyök díszítették a poros ablakokat. Az elegendő szék beszerzését, hogy mindenki egyszerre le tudjon ülni, az első St. Mary All Comers jódliversennyel ünnepelték, amelyen a pironkodó Mrs. Enderbyt sikerült rávenni, hogy adja át a díjakat, bár, ahogy Guthrie őrnagy utólag megjegyezte Dr. Bairstownak, a színvonal nem volt magas.

A TATÉV fiatalembere, aki a legizgalmasabb kötött ruházatát viselte, megkérte Miss Spindle kezét, amit az udvariasan, de határozottan elutasított. Később kiderült, hogy a lány levágatta a haját, kontaktlencsét szerzett, elhagyta a TATÉV-ot, és egy férfi modellügynökségnél helyezkedett el.

A St. Mary továbbra is gondoskodott magáról, amíg egy nap Ritter és Evans egyszerre kiütésekben nem tört ki, Markham leesett egy fáról és a fejére esett, Dr. Dowson pedig mellkasi köhögést kapott. A St. Mary teljes orvosi szakértelme egy aszpirinből és egy korán kelésből állt, és Dr. Bairstow úgy látta, hogy eljött az idő a St. Mary szűkös egészségügyi létesítményeinek bővítésére.

Felszállt egy újabb vonatra, és délkelet felé vette az irányt, egy kisvárosba, amely nem a jólétéről volt híres. A csípős szélben leszállva felhajtotta kabátja gallérját, útbaigazítást kért egy számára ismeretlen embertől, és elindult a remélhetőleg helyes irányba. Tíz perccel később a kórház előtt találta magát, ahol minden ismeretséget tagadták, és az ingyenklinikára irányították. Ahol a keresése sikerrel járt. A zsúfolt, zajos várótermet szemlélve engedelmeskedett az utasításoknak, és várt.

És várt.

És várt. De felkészült a várakozásra.

A függöny félrehúzódott, és egy orvos lépett ki, akit egy nő követett, aki egy nagyon kövér fiút vontatott, aki inkább egy kis holdhoz hasonlított egy madzagon.

Az orvos, egy magas nő, akinek sötét haját piros-fehér sál fogta fel, és egy pólót viselt, amelyen a felirat állt: A Legenda Nem Játszik Jól Másokkal, befejezte az írást, és átnyújtott az anyának egy darab papírt.

– Semmi komoly. Minden bizonnyal semmi olyan, amit ne gyógyítana meg, ha nem tömné egész nap a kövér pofáját csokoládéval és chipsszel. Napi öt darab gyümölcs és zöldség majd rendbe hozza. És sok testmozgás.

– De ő nem szereti a testmozgást...

– Nem érdekel, mit szeret és mit nem szeret. Ha így folytatja, akkor kóros elhízás, cukorbetegség, szívproblémák, magas vérnyomás, herevesztés és a másik nem számára teljesen vonzóvá nem válás vár rá. Te... – fordult a kövér fiúhoz. – Tedd le a számítógépes játékokat, és menj ki a szabadba. A friss levegő nem fog megölni. A kevés mozgás viszont igen.

– De ő nem... – jajgatott a nő.

Az orvos megvonta a vállát.

– Akkor jó. Ahogy akarja. Harminc éves korára meghal. Valószínűleg az lenne a legjobb, ha nem kezdene el nézni semmilyen hosszan tartó tévésorozatot. A maga választása. Következő.

Dr. Bairstow felállt.

– Dr. Foster?

– Igen? És?

– Beszélhetnénk egy kicsit?

Végigmérte a zsúfolt szobát.

– Maga viccel.

– Nem. Soha.

A nő egy pillanatig csak bámult a férfira.

– Két perc.

– Több mint elegendő.

A doktornő a fülke felé rántotta a fejét, és követni kezdte a férfit. Hirtelen megállt, végigmérte a még mindig várakozókat, és felkiáltott:

– Hé, maga! Igen, maga ott hátul! Tudom, hogy miért van itt. Már mondtam – veleszületetten gyenge a keze, és ha továbbra is ütlegeli a feleségét, helyrehozhatatlan károkat okoz magának. Nem vagyok hajlandó arra pazarolni az időmet, hogy kezeljem magát, ha mindent figyelmen kívül hagy, amit mondok. – A nő a farmerja zsebében kotorászott. – Alá kell írnia ezt a papírt, hogy ha a végén lebénul, az a saját hibája, amiért az orvosi tanács ellenére továbbra is veri a feleségét, és ez a klinika semmilyen módon nem felelős érte.

Fejek fordultak, keresve e figyelemre méltó kijelentések alanyát. Hátul egy férfi sietve felállt, és megpróbált elszurranni.

– Ne, ne menjen el. Addig nem, amíg ezt alá nem írta. Alternatív megoldásként persze abbahagyhatná a feleségének ütlegelését. Miért nem próbálja meg? Meglátja majd, hogy nem fog fájni a keze, és valószínűleg ő is értékelni fogja.

Az ajtók becsukódott a férfi mögött.

Dr. Bairstow nem tudta megállni, hogy ne kérdezősködjön:

– Ön szerint ez teljesen bölcs dolog volt? Nem tehetek róla, de úgy érzem, hogy a felesége a következő találkozásuk alkalmával jelentősen szenvedhet.

– Nem lesz ilyen. A felesége a szomszéd fülkében van, és éppen a szemét varrják össze. Megint. Meg kellett szabadulnunk tőle, hogy a nő kisurranhasson a hátsó kijáraton, és elmenjen az őt védő helyre. Már várnak rá. Mit akar?

– Magát akarom, és nagyon messziről jöttem, hogy megtaláljam. Ne, ne beszéljen, kérem. Olvastam a pályafutását, és lenyűgöző. A hozzáállása – ez az, ami időnként egy kis nehézségbe sodorja – pontosan olyan, amelyet keresek. Olyan orvosra van szükségem, aki képes ráerőltetni magát egy csapat túlpörgött és túlképzett idiótára, és képes megbirkózni azokkal a kétségtelenül fantáziadús módszerekkel, amelyekkel megpróbálják majd megölni magukat és mindenki mást is maguk körül.

– Egy diliházról beszélünk?

– Meglepően pontos kijelentés, de nem.

A nő rábámult a férfira.

– Én nem vagyok könnyörületes.

– Nagyon örülök, hogy ezt hallom.

– Vagy együttérző.

– Ez kiváló hír. Gyors és hatékony kezelést végez? Naponta életeket ment? Képes improvizálni? Kreatívan gondolkodik? Meg tudja tartani a fejét a káosz közepette?

– Ki maga?

– A nevem Dr. Bairstow. Ön Dr. Helen Foster, és szeretném felajánlani önnek a főorvosi állást.

– Nem.

– Engedje meg, hogy odaadjam a névjegyemet.

– Nem.

– A hátoldalára ráírtam a telefonszámomat.

– Azt mondtam, nem. Maga süket?

– Nos, ha elfogadja az ajánlatomat, akkor majd kiderítjük.

– Jó munkát végzek itt.

– Nem kételkedem benne, de felajánlom önnek a lehetőséget, hogy nagyszerű munkát végezzen velem. A képességeinek és a hozzáállásának a kombinációja egyedülállóvá teszi magát. Kérem, könyörgöm, legalább fontolja meg az ajánlatot.

A nő egy darabig bámulta a férfit, sötét szemei értékelték, amit láttak. Kinyitotta a száját, hogy megszólaljon, és miközben ezt tette, két összegabalyodott férfi bukott ki egy másik fölkéből, a földre zuhantak, és

elkezdtek hemperegni, csapkodni és rúgkapálni. A kocsik felborultak, tálakat és eszközöket szórva mindenfelé. Több biztonsági ember jelent meg, és kitéssékelte őket az ajtón.

– Nos – mondta –, legalább nem kell naponta tízszer elviselnem az ilyesmit.

Valami a férfi hallgatásában arra készítette, hogy megforduljon és ránézzen.

– Ugye?

– Hát persze, nem naponta tízszer...

A nő kinyitotta a száját, de a férfi már kifurakodott a kétszárnyú ajtón és elindult lefelé a lépcsőn.

Hat.

*

Még több idő telt el. Még több ember gyűlt össze a St. Maryben. A tréfásan Hawking-hangárnak nevezett építmény lassan közeledett a befejezéshez.

Dr. Bairstow-n látszott, hogy valamiféle ütemtervet nézeget, ami egy gyengébb embernél talán szorongásnak minősülne. A szó: "határidő", mindenki ajkán ott volt. Az indulatok elszabadultak. Néhányan kiborultak, és az újonnan érkezett műszaki személyzet és a biztonsági részleg közötti izgalmas megbeszélés után, amelyen bőségesen cseréltek véleményt és ütéseket, Guthrie őrnagy megbeszélést kért Dr. Bairstow-val.

– Engedelmeivel, uram, mielőtt valaki komolyan megsérülne, szeretnék valamiféle biztonságos levezető utat biztosítani ezeknek a... nehéz pillanatoknak.

– Kitűnő ötlet, őrnagy. Mit szólna a kriketthez? Izgalmas, drámai, és mégis ügyességet, koordinációt és a fair play iránti érzéket igényel – pontosan azt, amire szükség van.

– Kitűnő ötlet, uram – mondta Guthrie őrnagy óvatosan –, de tekintve az érintettek számát és azt, hogy nem tanácsos ütőkkel és hegyes botokkal

felfegyverezni őket, azt hiszem, a futball sokkal hatékonyabb csatornát biztosítana a jókedvnek.

Dr. Bairstow kétkedőnek tűnt.

– Nos, ha ön mondja. Én személy szerint mindig is úgy találtam, hogy fél tucát túllövés ebéd után a legtöbb bajra gyógyír, de talán, tekintettel a jelenleg a gyengélkedőn tartózkodó sérültek számára, a foci hatékonyabb eszköze lesz a ma megnyilvánuló erőszakos gyilkos készletek levezetésének.

– Egyetértek, uram. Volt még valami más is?

– Attól tartok, igen, őrnagy úr. Kérem, jöjjön velem a Hawkingba.

Együtt szemügyre vették a kábeltekercseket, a csatlakozódobozokat, a betonzsákokat, a betonkeverőket és egy befejezetlen épület összes többi különféle berendezését.

– Sajnálom, őrnagy úr, de olyan okokból, amelyeket még nem tudok megmagyarázni, feltétlenül szükséges, hogy a St. Mary ezen területe péntek estére elkészüljön.

– Meg kell mondanom, uram, nagyon kicsi a valószínűsége, hogy ezt a határidőt tartani tudjuk.

– Pont ettől félek.

– Lehetséges lenne a prioritások rangsorolása, uram?

Dr. Bairstow mélyen elgondolkodva állt.

– Kiváló ötlet, őrnagy úr. Jöjjön velem.

Megfordult, és kilépett a hangárból, és a gyengélkedő lépcsőjének lábánál megálltak. Jobbra tőlük a befejezetlen hangár. Balra tőlük a nemrég elkészült hosszú folyosó vezetett vissza a főépületbe. Előttük egy rövid folyosó húzódott, amelyből különböző ajtók nyíltak.

Dr. Bairstow a végére sántikált, és megállt egy ajtó előtt.

Guthrie őrnagy a terveit nézegette.

– Ez a helyiség festékraktárnak van kijelölve, uram.

Kinyomta az ajtót, és egy kis négyzet alakú helyiséget tárt fel, amely jelenleg üres volt, leszámítva a bőséges mennyiségű port.

Dr. Bairstow elgondolkodva állt.

– Uram?

– Tulajdonképpen azt hiszem, talán mégiscsak így lesz a legjobb, őrnagy úr.

– Uram?

– Keresse meg a művezetőt, ha lenne olyan kedves. Azt akarom, hogy a hátsó sarokba elektromos aljzatokat és kábelpontokat helyezzenek el. Kérje meg, hogy minden mástól vonja le az embereit. Ha a munkát péntek este öt óra előtt be tudják fejezni, akkor jelentős pénzjutalom jár neki és a csapatának, amivel valószínűleg nem kell majd a munkaadóját zaklatnunk.

– Mennyire jelentős, uram?

– Rendkívül jelentős. Azokban a ritka esetekben, amikor megvesztegetéshez kell folyamodnom, szeretek jó munkát végezni.

*

Péntek este öt órára a látszólag lehetlent sikerült elérni.

Fél tucat kimerült, poros, üveges szemű munkás dolgozott éjjel-nappal, elvégezte a feladatát, megittak egy italt Dr. Bairstow költségén, elnyertek egy meg nem határozott, de örvendetesen nagy összegű készpénzt, és elutaztak a hétvégére.

A St. Mary megkönnyebbülten felsóhajtott, és feltette a lábát a bárban, ahol Dr. Bairstow példátlan nagylelkűsége őket is ellátta. Biztonságosnak tűnt azt feltételezni, hogy belátható ideig ott maradnak.

Az épület többi részében nagy volt a csend, ahogy Dr. Bairstow óvatosan lesántikált a lépcsőn, át a hallon és végig a hosszú folyosón. Ott megállt egy kis időre, hallgatózott, de az énekszóra és jókedvre emelt hangok

visszhangján kívül nem hallott mást, csak az éjszakára lefekvő épület hangjait. Nyikorgott a fa. Egy apró vakolatdarab hullott le a mennyezetről. A nedves beton szaga nagyon erős volt.

A festékraktár ajtaja előtt állva Dr. Bairstow századszorra is megnézte az óráját, és várt. Az arca nem árult el semmit.

Újra megnézte az óráját.

Valahol egy újabb vakolatdarab hullott le.

Dr. Bairstow ismét az órájára nézett. A félhomályban zöldesen izzó másodpercmutató továbblépett.

Kicsit elmozdította a súlypontját.

Csend telepedett köré. Mintha a világ csak várt volna.

Aztán a festékraktár ajtaja lassan kinyílt.

Dr. Bairstow kihúzta magát.

Egy sötét árnyék állt sziluettként a sötét szobában.

– Leon Farrell, uram, szolgálatra jelentkezem.

– Jó estét, Leon. Úgy tűnik, elkésett.

– Jó estét, Edward. Úgy tűnik, hogy maga meg a sötétben áll.

– Kedves barátom, ha tudná, mennyibe kerül az áram ebben az időben...

Miközben beszélt, előre lépett, és a két férfi kezét fogott egymással.

– Leon, nagyon rég nem találkoztunk.

Egy darabig még egymás kezét szorongatták, bár nem szóltak egy szót sem.

– Hogy van, Leon?

– Nem különben, mint a legutóbbi találkozásunkkor. De várom az új kezdetet.

– Nem bánta meg?

– Hogy magam mögött hagytam a régi életemet? Egyáltalán nem. És ön?

– Mint ön, én sem bántam meg semmit. Egy új kezdet mindkettőnk számára.

– És hogy érzi magát, Edward?

– Felvillanyozva. Frusztráltan. Lelkesen. Izgatottan. Kimerülten. Türelmetlenül várom a befejezést.

– Már nem sokáig.

– Remélem, nem. Erre.

Befordultak a gyengén megvilágított hosszú folyosóra, és megfordultak, hogy rendesen egymásra nézzenek.

– Leon, egyáltalán semmit nem változott..

– Nos, ez azért van, mert nem változhattam. Csak vártam néhány percet, aztán maga után ugrottam. – Szünetet tartott. – Csak egyszer mondom el, Edward. Fáradtnak tűnik.

– Fáradt vagyok. Hosszúak voltak az évek, és soha nem volt senki más, aki...

– Nos, most már van. – Leon Farrell megállt, hogy kibámuljon az ablakon az alkonyatba. – Szóval ez itt Anglia. Milyen itt? Nagyon rossz?

Dr. Bairstow bólintott.

– Igen, igen, az. Sokkal rosszabb, mint azt a feljegyzések alapján hittük. Ó, most nem a nemzet fizikai újjáépítéséről beszélek, hanem az emberekről. Elveszettek, zavartak, reménytelenek. Lehet-e annál rosszabb, mint amikor megnyerik nemzetük történelmének egyik legnagyobb küzdelmét, és aztán nincs meg a céltudatosságuk vagy a pénzük, hogy erre építsenek. Én mondom, Leon, amikor láttam, hogy milyen ez, majdnem hazaugrottam, hogy azt kérjem, húsz évvel halasszuk el.

– De nem tette.

– Nem, nem tettem. Megfordult a fejemben, hogy valamilyen kis módon hozzájárulhatok ehhez. A St. Mary újjáépítése munkát és célt adott. Az épületek felépítése még többet fog nyújtani. Lassan adminisztrációs személyzetet toborzok. Néhány történészt már felvettem, és ha látná a hirtelen reményt a szemükben... Az ember egy pillanat alatt átváltozik abból, hogy szerencsésnek tartja magát, hogy egy gyárban dolgozik kevesebért, mint a minimálbér, arra, hogy munkát és célt találjon magának – és micsoda célt!

Hirtelen megállt, és Leon Farrell elfordult, hogy az érdeklődés minden jelével vizsgálja a hosszú folyosót és annak csupasz falait.

Egyszer csak azt kérdezte:

– Szóval, mikor kezdhetem el a kompok építését?

– Nos, a kettes számú már itt van. Hálás lennék, ha a sajátját egyelőre csendben elrejténé.

Farrell bólintott.

– Szeretnék még három másik kompot, amint össze tudja rakni őket.

– Hármat?

– Óriási mennyiségű pénzt fektettek be, és nyomasztanak az eredmények – amiket nem nyújtok.

– Ha három kapszulát akar, akkor szükségem lesz néhány alkalmazottra.

– Ha eljut a bárig, akkor bemutathatom a nemrég érkezett csapatát, és különösen egy Dieter nevű, meglehetősen nagydarab, de tehetséges fiatalembert, aki frissen érkezett a Marienstrassei Mérnöki Intézetből, ahol, ha jól tudom, nagyon jó véleménnyel voltak róla.

– Ez jól hangzik.

– A bár vagy a tehetséges fiatalember?

Lassan sétáltak a hosszú folyosón.

Később, még aznap este Dr. Bairstow egy újabb, utolsó pipát tett a jegyzetfüzetébe.

Hét.

*

Az idő újra csak telt.

A TATÉV nagy riadalmára a St. Mary bővült. Dr. Bairstow próbálta megnyugtatni őket azzal, hogy rámutatott, hogy minden tágulásnak volt egy ugyanolyan, csak ellentétes zsugorodása, amit általában valami más lezuhanása vagy felrobbanása okozott, és hogy ő személy szerint úgy érezte, hogy a förtelmes viktoriánus óratorony eltávolítása jelentősen javította ennek a szép régi épületnek a megjelenését, bármennyire is segítő szándékú volt, nem talált kedvező fogadtatásra. Ezt szemrehányó feljegyzések bombázása és jogi lépésekkel való fenyegetés követte. Dr. Bairstow kompromisszumot kötött azzal, hogy megígérte, utasítja Rapson professzort, hogy a jövőben nagyobb gondossággal járjon el.

Markham úr, aki a kerékpáros lovagi tornán vett részt, csúnyán megbotlott a saját kormányán, és arra nyitotta ki a szemét, hogy az új ápolónő, a szőke báj eme látomása, a szimpátia határozott hiányával nézett rá. A kérdésekre, hogy mi a neve, és hogy tudja-e, milyen nap van a héten, egyikre sem tudott válaszolni, és azonnal beutalták az új, festékszagú betegszobába.

Amikor később kiderült, hogy az átmeneti képességkiesés semmiképpen sem a fejét ért sérülésnek tudható be, hanem a szívét érte, a szőke báj eme látomása, szívtelenül, erőszakkal fenyegetőzve és elképesztően csúnyán beszélve kitessékelte a betegszobából.

A legelső megbízatás – Julius Caesar Kr. e. 55 augusztusában Britannia déli partjainál történő partraszállásának megfigyelése – vegyes sikert aratott. Egyrészt a partraszállásból nagyon keveset figyeltek meg – másrészt viszont mindenki túlélte.

*

Az első eseményen Dr. Bairstow, Lower és Baverstock történészekkel együtt kiszállt a kompjukból, és felfedezték, hogy véletlenül a partvonalon

landoltak, nagyjából a római légiók és egy csomó nagyon haragos brit között. Mivel a jelenlévők egyformán ellenségesen tekintettek rájuk, sietve visszavonultak. A mindkét oldalról pártatlanul záporozó lövedékek jégesőjén átverekedve magukat, végül biztonságba helyezték magukat, ahol Baverstockot hallották, amint azt kérdezi:

– Merjük remélni, uram, hogy a jövőbeni barangolások nyugodtabb módon fognak lezajlani?

Dr. Bairstow válasza: „Mindenképpen, ha ettől jobban érzi magát”, tökéletesen elfogadhatónak találták, és diadalmasan tértek vissza, hogy élvezzék – ahogy Markham úr fogalmazott – a St. Mary Beavató Buliját.

*

Aztán egy enyhe őszi napon...

Aznap Dr. Bairstow sokadszorra is felállt, és az irodája ablakához bicegett. Ismét gondosan ellenőrizte az óráját a sarokban álló öreg órán. Egy megfigyelő azt mondhatta volna, hogy ideges.

A látvány, ami a szemébe tárult, egészen más volt, mint az, ami az érkezése napján fogadta. A kocsifelhajtó most sima és kátyúmentes volt. A terasz mellett rózsagyásokat ültettek. A déli pázsit Strong úr megszállott gondozása alatt lágyan gurult le a tóhoz, ahol több hattyú úszott nyugodtan. Dr. Bairstow a homlokát ráncolta. Múlt héten még rózsaszínűek voltak. Úgy tűnt, hogy az ő utasításai szerint tettek némi kísérletet a helyzet orvoslására, mert ma kékek voltak.

Elfordította a tekintetét, és a St. Maryt körülvevő erdőre emelte a tekintetét, azon túl pedig a mocsarakra, amelyek parlagfűje már kezdett lángvörösre és aranyszínűre változni a napsütötte kék ég alatt.

Kívülről békésen és csendesen álmodta a napot a St. Mary. Ahogy Dr. Bairstow is, aki egy rövid pillanatra elszakadt zsúfolt íróasztalától, hogy felelevenítse régi emlékeit és régi eredményeit. Erősebben támaszkodott a botjára, és a múltba révedve mosolygott.

Várakozott...

Egy apró mozdulat hozta vissza a figyelmét a jelenbe. Egy taxi állt meg a kapu előtt, és már éppen visszafordult, valószínűleg, hogy gyorsan elmeneküljön. A St. Marynek volt egy bizonyos hírneve...

Figyelme élesedett. Egy apró alak szállt ki, és éppen a sofórt fizette ki.

Megfordult, és a kapuban megállt. Figyelte, ahogy a nő a kaputelefonba beszél. A kapuk kinyíltak. A nő egy pillanatig nem lépett be, egy ideig csak állt, és mindent magába szívott. Olcsó, sötét blézert viselt, és semmit sem tartott a kezében. Rövid, tüskés haja pontosan olyan színű volt, mint az őszi parlagfű a lápvidéken.

Tévesen arra a következtetésre jutott, hogy a St. Mary többnyire elég ártalmatlannak tűnik, átlépett a kapun, és lassan elindult a felhajtón. A kapuk csendben bezárultak mögötte. Nem nézett vissza.

Dr. Bairstow finoman elmosolyodott magában, biccentett, elfordult az ablaktól, és az íróasztalához bicegett.

Felvette a telefont, és így szólt:

– Leon, gondoltam, ez talán érdekelhet. Itt a lány.